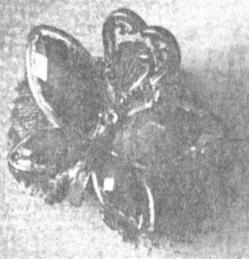

Ayâsya
Serendip
İkimize Bir Dünya
Öyküleştirilmiş Kişisel Gelişim

vaveyla

Yayın Numarası:
100

Serendip

Yazar: Ayâsya
Türü: Öyküleştirilmiş Kişisel Gelişim
ISBN: 978-625-7946-56-8

1. Baskı: Mayıs 2022
Toplam Baskı: 250 Adet

Yayın Yönetmeni: Ümit DAĞCI
Düzeltmen: Tolga ZİYAGİL
Kapak Resmi: Ayâsya
Grafik Tasarım: Cem Şahin

Vaveyla Yayıncılık San. ve Tic. LTD. ŞTİ.
Tunahan Mah. 204 Sokak No:11 Yüksel Sitesi C Blok D:2
Eryaman - Etimesgut/Ankara
Sertifika No:40852
☎: 0532.219.08.72
✉: vaveylayayincilik@gmail.com

© Bu kitabın her hakkı saklıdır. Yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz, kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılamaz.

Baskı: Bilofset Basım Yayın Matbaa Hiz. San. Tic. LTD ŞTİ
Zübeyde Hanım Mah. Tesviyeci Cad. No:7/5
Altındağ/Ankara Sertifika No: 46767

SERENDİP

Ayâsya

Senin en gizli ortağın kalbindir,

Kalbinin en gizli ortağı ise âşık olduğundur…

Ayâsya

İyi ki benim için doğdun...

Madde varlığından sıyrılıp salt atan bir kalp olarak kaldığın anda bilirsin acı kapısının açıldığını. Aşk budur!

Acıyla başlayan, acıyla iç içe geçmiş vuslata hasret yaşama hâlidir. Ağır ağır bedenine ram olan, sana nefes gibi zuhur eden ve onun tutsağı olduğunu fark ettiğin anda idama götürülen bir mahkûmdan farkının kalmadığını anladığın hâldir aşk. Aşk, sevgilide ölmektir!

Hiçliğin hırkasını giyinip üstüne, karanlıklar içinde asla yanmayacağını bildiğin aydınlığı tükenircesine beklemek... Her defasında kendindeki umudu biraz daha tüketip, yokluğuna adım adım yaklaşıp, seni saracak kolların ateşten farksız olduğunu bilerek delicesine bir arzuyla koşmaktır aşk. Aşk, sevgilide yanmaktır!

Derin bir sessizliğin içinde ürpererek üşümek, yaz sıcağına inat... Dünyanın tüm renklerine, biten ve ardından yeniden başlayan hayata inat dalından kopan yaprağı, ölüm ânında atmayı durduran kalbi görmektir aşk. Aşk, sevgilide boğulmaktır!

Etrafını saran boşluğun salt ondan ibaret olmasını dileyerek etine batan dikenlerin irkiltiği varlığınla yaşadığın

onca acıya inat, yaşadığın her ânın farkına varmak... Dünyayı sana gösterilen gibi değil de olması gerektiği gibi görmektir aşk. Aşk, sevgilide uyanmaktır!

Akılları, bedenleri uyuşmuş insanlar arasında attığın her adımda dağlanan kalbinden damlayan kanla ardında sevgiliye doğru giden ayak izlerini, ettiğin büyük yeminin kanıtı olarak bırakarak hayattan geçme hâlidir aşk. Aşk, sevgilide durmaktır!

Ateşten bir yol üzerinde hiç korkmadan o ateşin içine girmekten, aldığın tek nefeste sevgiliyi ciğerlerini patlatırcasına içine çekip, ayağına aşk prangasını geçirip yürürken ardındaki ağırlığa inat, her adımda onun adını zikrederek acıyan canına aldırmadan gözlerini gözlerinden ayırmama hâlidir aşk. Aşk, sevgilinin gözleridir!

Karanlığı aydınlatan ayı, yıldızları ve güneşi; esen rüzgârı, yağmuru; nehirleri, denizleri, dağları, külli bütün dünyayı onun varlığından ibaret bilip, ona baktığında tüm kâinatı gördüğünü bilerek ondan başkasını bilmeme hâlidir aşk. Aşk, varlığı mutlak sevgilidir!

Olmadan sevginin nuru ve ateşi, kudretin sanatı ve nakşı

Ulaşılmaz makamına vuslatın; nurumuzdur aşk karanlık gecelerde.

Melayê Cizîrî

Sanma ki bu dünyada yaşıyorsun!

Derin bir nefes alıp daldığın bu hiçlik denizinde var sandığın şeylerin görüntüden ibaret, asla varlığa bürünme-

miş maddeden başka bir şey olmadığını anladığın gün, bil ki tüm varlığını aşk doldurmuştur.

O anda anlarsın tüm hayatın boyunca kaç defa ölüp dirildiğini.

O anda anlarsın alıp verdiğin her nefes arasında nefessiz kaldığın her an ölüp ciğerlerine doldurduğun nefesle tekrar tekrar dirildiğini. Aşk, tüm hayatın boyunca kaç defa ölüp dirildiğini fark etmektir.

Bütün hayatın boyunca biriktirdiğin her ne varsa, güzel kötü ayrımı yapmadan, hepsini hemen şimdi dışarı ver. İzin ver canını acıtan, sende nefret uyandıran her şeyin içinden çıkıp gitmesine. İzin ver ki aşk bir nefes gibi ciğerlerine süzülerek oradan tüm hücrelerinin içine yavaş yavaş girsin tıpkı sisin ağır ağır her yeri ele geçirdiği gibi. Eğer yıllarca hiç usanmadan, bıkmadan aklının içinde taşıdığın, bilinçaltına gömdüğün tüm nefretinden kurtulamazsan o zaman sen de ruhunu kaybetmiş diğer bedenler gibi her günü tüketircesine yaşayıp kendine mutsuzluklar biriktirmeye devam edeceksin. Ve bileceksin ki aşk asla kapını çalmayacak...

Korkaklar gibi nefretine sarınıp bu hayatı yaşamaya çalıştığında affetmeyi unutup sadece öfkelerine tutunduğun için her sabah doğan güneşe inat hep karanlıkta kalacaksın. Ve zaman bu dünyada senin için tamam olduğunda hayatınla o son vedalaşma ânında, hatırlayacağın hiçbir ânının olmadığını göreceksin. Biriktirdiğini sandığın anıların "Keşkelerden" başka bir şey değil.

İşte bu nedenle hemen şimdi ver nefesini. Hatta öyle bir veriş olsun ki bu, yaşamın denge kanunu bozulsun. Ciğerlerindeki tüm nefesi boşalt ve bekle. İzin ver bedenin beyninden gelen komutla hayatta kalma arzusuyla bir anlığına çırpınsın "nefes!" diye.

Dört unsur ve dört nitelik bir araya gelmiş bir ölçü içinde

Farklıdırlar birbirlerinden şekilce ve suretçe.

Bir araya gelip birleşmezse bu dört unsur bir ölçü içinde

Asla ayrılıp fark edilmez cisimler ve sayılar birbirinden.

Melayê Cizîrî

Bu komutun bir şimşek gibi tüm bedenime etki ettiği âna kadar geçen sürede kaç defa öldüğümü hatırlamıyorum. Tek bildiğim, dünyaya ve acılarına sıkı sıkıya tutunmuş olan beynim, bir anda o âna kadar kapalı kapıların ardında tuttuğu her şeyi bıraktı. Ve bu, onun ölümü oldu. Çırpınmadım. Derin bir nefes verip toprağın içine mezarıma girer gibi girdim. Boynum bükük bekledim rıza kapısında aşk ile...

Rıza kapısında öldüm ben...

Zaman durdu. Var sandığım bu bedenden sıyrılarak, bana yakıştırılan tüm sıfatları üzerimden silkip atarak geçtiğimde eşikten, anladım ki adına hayat denilen bu sonsuz uykudan uyandım. Anladım ki ölüm gözleri kapatmak değil, dünyaya baktığın her an gerçekleşen bir şeymiş. Anladım ki uyandığımda ruhumu tamamlayan yanımda olmadan rıza kapısından geçmek mümkün değilmiş.

Yıldızlara, gezegenlere mezar olan evren gibi ruhumuza mezar olan bedenden çıkışın anahtarıdır Aşk!

İşte bu yüzden öl!

Gerçeğe uyanmak için öl!

Sevgilinin nefesinde can bulmak için öl!

Nefretle var olmaktansa aşk ile öl!

Güzellik aşkla birlikte olmayı isteyince birleştiler bir tek zatta

O kadim nur dönüşünce aşk ile sevgiye işvelendiler birbirlerine.

Melayê Cizîrî

Kalu Bela'da ruhuna eş olsun diye yaratılmış olan ruhum büründüğünde bedene seni unuttu. Kaç bin yıl yaşadım böyle sensiz? Kaç bin yıl kendimi kandırdım? Kaç bin yıl seni aramadan yaşadım? Kendimi kandırdım yaşıyorum diye. Biliyorum... Her uyanışta seni hatırladım ama her uyanışım sensiz olduğu için Bezm-i Âlem'e geri dönemedim. Beni yaratan, bana can veren özümle birleşemedim çünkü sen eksiktin. Aşk ile tamamlanmadan, beni tamamlayanım olmadan giremedim kapıdan içeri. "Ne ile geldin?" sorusuna "Aşk ile geldim!" cevabını veremedim. Yanımda duranı gösterip "İşte kalbimin şahidi!" diyemedim. Hamdım piştim, ölüydüm dirildim sensiz geçen binlerce yılda. Aşk ateşi ile tavlandım. Hamuş oldum. Dilim sustu, gözüm kapandı. Her defasında seni bulacağıma dair kendime ettiğim yemini unuttum. Her defasında kalbim küstü... Her defasında araçtan başka bir şey olmayan eşyaya kandım. Beynimin var ettiği insanlara kandım. Aldandım, aldattım kendimi. Sayısız kere sevmiş, ağlamış, umutlanmış, kızmış, öfkeyle kırıp dökmüş olmalıyım. Kaç kalbi kırdım? Kaç kere kalbim kırıldı? Her defasında "Sen!" diye kaç tuzağa yakalanarak canımı acıttım...

Birbirimizin yanından kaç defa geçtik? Mesela birbirimizin gözlerinin içine bir anlığına bakıp geçip giderken elimiz istemsizce kalplerimizin attığı sol yanımıza gitti mi hiç? Gözyaşları içinde kanayan, acıyan yaralarımı sarmaya çalışırken bana derman olanlardan biri miydin sen? Hiç bilmedim seni...

Bilmeden neye benzediğini bu dünyaya geldim ve gittim. Her defasında elim boş döndüm. Her defasında bir hayalin peşine takılmışım gibi hissettim kendimi. Aradığım bir şey vardı ama neydi hiç bilemedim. Bildiğim tek bir şey vardı o da aşkı çok sevdiğimdi. Artık biliyorum bunun nedenini çünkü aşk senmişsin...

Tanımlayamadığım bu yarım kalmışlık hissi ile seni aradım neye benzediğini bilmeden. Aradım kendimin de neye benzediğini bilmeden. Kimdim? Neydim? Tüm bunlara verilecek tek bir cevabım vardı ama asla veremedim çünkü beni anlamlandıracak olan eksikti hep.

Ya sen ne yaptın kendi yalnızlığının içinde?

Aradın mı sen de benim gibi Bezm-i Ezel'de bir olduğunu?

Hissettin mi her defasında seninle aynı zaman diliminde dünyaya geleni?

Bildin mi ben olmadan uyanmayacağını?

Bildin mi artık beni?

Bu âlem Kalu Bela'dan önce henüz yoktu.

Zaman Çarkı, dönen felek mavi gök kubbe henüz yoktu.

Melayê Cizîrî

Ezelde bir yerde bir kırılma ânı olmalı. Senden koptuğum bir an. Öldüğüm bir an. Kalplerimizin birbirimize sırt döndüğü bir an olmalı. Dilim varmıyor söylemeye ama senden de nefret ettiğim bir an olmalı yoksa biz birbirimizi çoktan bulmuş olurduk. Belki de bir savaş meydanında birbirimize kıydık. Sırf bu yüzden böylesine ağır bir cezaya çarptırıldık. Her defasında bu dünyaya gelmek yeterince zorken bir de sensiz yaşamak zorunda kalmak zulümden başka bir şey değil...

Arındım bu sayede. Nefretle yıkandığım her sefer kalbim kanadı. Dönüp baktığım zaman tüm o çağlara damlayan kanımın izini görüyorum. Yine de bir faydası oldu bana bu durumun. Her geliş ve gidişimde biraz daha kurtuldum maddeden. Biraz daha inceldi ruhumu hapseden duvarlar. İşte şimdi karşındayım. Biliyorum aşkın ne olduğunu. Biliyorum senin elini tuttuğum andan itibaren zamanla yaptığım anlaşmayı. Biliyorum sana gelen yolda bu bedeni terk etmek zorunda olduğumu. Biliyorum çünkü senden öte yolum yok! Ve bu yol sende başlayıp sende bitiyor.

Vuslat ve sen...

Yaşamak sende...

Yok olmak bende...

Nasıl ki başlangıçta birken iki olduk, şimdi yeniden bir olacağız.

Şimdi sen ve ben...

İkimize bir dünya...

İşte bu nedenle sende ölmeyi, sende yanmayı, sende boğulmayı, uyanmayı, durmayı kabul ediyorum rıza ile. Senin gözlerindeki ışığın aydınlattığı yolda yürüyerek var-

lığı tek olana ulaşacağım elim elinde. Nefesim nefesine, nefesin nefesime karışarak.

Ezelde bir iken güzellik ile sevgi, ayrı düştüler birbirlerinden

Hudus ismini aldılar daha sonra, hikmetin takdiri böyle idi.

Melayê Cizîrî

Acılardan payımı alarak geldim bu yaşıma. Nefretleri biriktirdim çokça... Nefretler ve nefret edilesi insanlar... Şimdi hepsi gözümün önünden geçiyor ya, inan kalbim acımıyor eskisi kadar çünkü biliyorum ki tüm yaşadıklarım ve onca kötülük, hepsi beni sana hazırlamak içinmiş. Onca gözyaşı ve keder; cevapları asla olmayan sorular; maskelerinin altında yüzleri olmayan insanlar denizini geçip geldim. İnsan gözyaşlarına biner mi? Ben bindim. Korkularıma sığınıp hatta onların ardına saklanıp hançerlerini saplamak için pusuya yatmış, hayatımı işgal eden insanların yanından görünmeden geçtim. Çünkü biliyordum bu sefer seni bulacağımı. Bu nedenle yola çıktım. Yüzünü bilmesem de gözlerine baktığım anda seni tanıyacağımı biliyordum. Baktım her göze... Baktım her kalbe... Ve buldum seni tam umudumu yitirmişken...

Kaç saniye sürdü seni tanımam?

Bakmaya bile ihtiyacım yoktu çünkü uzun zaman önce susmuş olan kalbim konuşmaya başlayıp da zaman sustuğunda anladım senin yakınımda olduğunu.

Kaç saniye sürdü gözlerine bakıp seni tanımam?

O canım gözlerine baktığımı biliyorum ama hatırlamıyorum geçen süreyi. Çünkü gözlerinin içinden geçip hep bana ait olan yurduma geri dönmüştüm. Terk etmiştim bu dünyayı. Bedenim boş bir çuval gibi öylece dururken ruhum, ruhuma koştu. Zaman durdu, aklım sustu ve bendeki seni gördüm. Hiç kimsenin asla göremeyeceği bendeki sen...

Hoş geldin!

Eller birleşti. Akıllar birleşti. Kalpler birleşti. Bedenler birleşti.

Hoş geldin aşkım! Eğer bu sefer de gelmeseydin ben yine yarımdım...

Bu, "Benim" "Bize", biz'in içindeki sen olma hâlimdir...

Bu, ileriye doğru uzanan ellerimin ellerine dokunacağı andır. Ve öyle de oldu. Kendi kendine birleşti ellerimiz. Kendi kendine nefeslerimiz birbirine kavuştu. Kendi kendine kalbimiz, evrenin yaratıldığı anda atan nabzıyla eş attı ve o anda her şey bitti. Sen ve ben değil, biz olduk. Sevdim seni...

Sanıyorum ki en başta ne idiysek şimdi oyuz. Ezelde bir yerde yaratılmışken birbirimizi görüp sevdiğimiz, birbirimize ram olduğumuz, zuhur ettiğimiz hâllerimizle birbirimizi bulduk yeniden. Yoksa zaman şimdiki zamanda durmazdı. Dünya sen bana her yaklaştığında silikleşmezdi. Sen bana yaklaştığında her şey, otobanda giden bir arabanın içinde oturuyormuşum gibi yanımdan geçip gidiyor. Akıyoruz birlikte ileri doğru ama kendi dünyamızda bize ait olan zamanda. Ve bu dünya yitip gitti gözlerimde.

Ellerim birleştiğinde ellerinle korkularım bitti. Sana ait olmak... Kalbimin karanlığa fısıldadıkları, sese büründürüp dile getiremediğim cümlelerim vardı benim. Sahibini arayan cümlelerim. Nihayet hepsi onları dillendirecek nefese ve

sese kavuştu. Ve en güzeli ne biliyor musun, ben bunları asla dillendirmemiştim senin yanında. Bir anda onların senin dudaklarının arasından döküldüğünü duymak, ilk başta garip hissettirdi kendimi bana. Kabul ediyorum, biraz da korktum ama sonra senin huzmenle çepeçevre sarılmış hâlde, senin içinde yaşamaya başladığımı fark ederek tüm korkularımı bir kenara bıraktım. Birbirimizden yaratılmış canlar olarak birbirimizi, en gizli olanı dahi bilmemiz gerekiyordu ki zaten öyle oldu. Korkmuyorum... Kaç defa korktuğum için senden ayrıldım? Kaç defa senden ayrıldığım için bu dünyaya yeniden ve yeniden gelmek zorunda kaldım? Kaç defa seni buldum ve yitirdim? Kaç defa ellerini bıraktım?

Tüm bunları bilmeyen ben, bilen sensin yoksa bana "Sakın ellerimi bırakma!" demezdin. Bırakan hep bendim, değil mi? Hayat her defasında beni kandırdı, değil mi? Her defasında senden ötelere giderek sana gelen yolları kaybeden ben oldum, değil mi? Sana söz, bir daha bunu yapmayacağım! Ne bir adım ötene gideceğim ne de bir adım gerinde kalacağım. Ve her korktuğumda ya da aklım karıştığında ya da gitme arzusu aklımı ele geçirdiğinde gözlerinin içine bakacağım. Çünkü...

Benim evim, ocağım senin gözlerin...

Benim yerim, yurdum gözlerin...

Ait olduğum tek yer senin gözlerin...

Ben kendimi hep yolcu olarak gördüm. Hem bu hayatta hem de ötekilerinde. Dünya, kıyısından başlayıp ortasından geçip gittiğim bir güzergâhtı sadece. Bu nedenle hiç oyalanmadım insanlarla ya da dünyayla. Ama bu sefer farklı oldu. Çocukluğumdan itibaren kanamaya başlayan kalbimin yaraları bir türlü kapanmadı. Bir türlü bana acı veren insan-

lardan kendimi kurtaramadım. Kurtulduğumu sandığım her ânımda çoğalarak geri döndüler ve ben her defasında boğularak yok oldum. Her defasında kendi içimde saklandım ve bekledim. Her defasında artık bu son olsun diye dua ettim ama asla o sona ulaşamadım. Çok nefret biriktirdim. Kaç defa öfkeyle patladığımı dahi hatırlamıyorum. Her sabah nefret ettiğim insanların ismini anıp öfkemi biledim. Geçip gitmek yerine her defasında durup savaştım. Eğer geçip gitseydim canım sevgilim, yine sana kavuşamayacaktım çünkü peşimde olanlar asla seni bulmama izin vermeyecekti. Hep onlarla meşgul olacak, hep onlardan kaçma eğiliminde olacaktım. Ve ben her defasında yaptığım gibi yanından geçip gidecektim.

Ama savaştım!

Beni nefesiz bırakan, her defasında yaşamın kıyısına getiren acılarımla savaştım. Her defasında artık ölüyorum dediğimde ertesi güne daha da güçlü kalktım. Hiç ölmedim... Hiç yılmadım... Onca insan bedeninin bir araya gelerek meydana getirdiği nefretin gözlerinin içine bakarak asla onlara arkamı dönmeden, gözlerimi o gözlerden ayırmadan savaştım. Kanımın son damlası toprağa düştüğünde bile diz çökmedim çünkü nefretim hâlâ dimdik ayaktaydı ve beni almak için hazır bekliyordu. Eğer beni alsaydı onun içinde her gün boğulurcasına yaşayacaktım ve seni asla göremeyecektim.

Savaştım...

Nefret ettiklerimle savaştım...

Onlara teşekkür ediyorum buradan...

Eğer onlar olmasaydı kalbim seni bilmeye bu kadar hazır olamazdı.

Eğer onlar olmasaydı tüm bunları satırlara dökmeye cesaretim olmayacaktı.

Canım sevgilim!

Tüm nefretimi gömerken geçmiş denilen çukura, sen hoş geldin!

Say ki seni hayatıma tamamen almak için vedalaşıyorum herkesle. Sonra?

Sonra bir elin parmaklarını geçmeyen insanlarımla kucaklayacağım bu hayatı. Ve hayat bilecek artık benim son kez dünyadan geçtiğimi. Bilecek yaralarımın artık kanamadığını. Belki kalbimde büyüyen çiçeklerim yok ama yaralarımın artık iyileşmeye başladığını hissediyorum. Gülüyorum ve gözyaşlarımın izi yok yüzümde. Çünkü kalbim kalbinde. Nihayet evimdeyim. Nihayet elim elinde. Nihayet...

Öyle bir geldin ki bana. Ben dâhil herkes durdu...

Ben dâhil herkes sustu...

Bana gelen seni gördüğümde sandım ki tüm arşı beraberinde sürüklüyorsun. Bana doğru öyle adımlar atmaya başladın ki tüm dünyaya "O benim!" diye haykırdın sessizce. Benim karanlığıma inat, aydınlığına beni almak için geldin. "Nihayet!" der gibi baktığında yüzüme, bildim kendisine eş olarak yaratıldığımın sen olduğunu.

Aşk, rıza kapısında binlerce yıl beklemekmiş.

Aşk, sevgiye dönüşme hâlinde sabırla beklemekmiş.

Aşk, ikiyken bir olmak ve o birliğin içinde iki olarak kalıp kendini üçe evirmekmiş.

Aşk, sensin canım sevgilim...

Seni bulduğum günden kaç mevsim geriye gitmem ge-

rekiyor? Kaç on yıl geriye gitmem gerekiyor? Kaç asır, kaç ömür geriye gitmem gerekiyor? Kaç insan ömrü?

Dünyadan gönüllü vazgeçişim...

***

Bir mağaranın önünde duruyordum. Yıllar boyunca süren arayışlarım, öğrendiklerim ve onca çabam beni o mağaranın önüne getirdiğinde "Arkanı dön dünyaya ve gir içeri!" dediler. "Dünyaya ait her ne varsa hepsini dışarıda bırak ve o karanlığın içine, annenin rahmine girer gibi gir!" dediler ve ben, bana denileni yaptım. Boynumu eğdim ve girdim içeri. Ağzımdan tek bir söz çıkmadı çünkü aklım susmuştu. Çünkü çok yorgundum. Çünkü gidebileceğim başka bir yer kalmamıştı. Çünkü yarımdım...

"Aradığımı bulacak mıyım?" diye sorduğumda sessizce "Evet!" dediler ve sonra mağaranın içine girmemi istediler. Hiç konuşmadık. Nasıl konuşabilirdim ki? Kelimelerim beynimin içinde amaçsızca dolaşırken aklım onları bir türlü düzgün bir sıraya koyup da telaffuz edemiyordu. Bomboştum. O kadar boştum ki ağlayamıyordum bile. Ve içeri girdim...

Halvet ettim...

Feragat ettim dünyadan...

Kalp evimin içine çekilmek için, orada saklı olanı bulmak için, diğer yarımı bulmak için inzivaya çekildim. Seni bulmam gerekiyordu çünkü artık adım atmaya takatim kalmamıştı. Biliyor musun, insan nefesini durdurabilir. Hayata açılan tüm kapı ve pencerelerini kapatabilir ve bunu yaptığında adı "intihar" olmaz. Adı Samadhi olur. Bir tabutun içine girer gibi girdim toprağın içine. Önce ışık kesildi. Ardından nefesim ve en sonunda bilincim, bana oyunlar oynayarak sahte dünyalar yaratmaktan vazgeçti. O hiçliğin orta-

sında mutlak olanla baş başa kaldığımda gördüm seni çünkü özüm özünle birlikte yoğrulmuştu. Bir nehir gibi tüm âlem içime akarken içimde devinim hâlinde olan sendin. İşte o zaman gördüm benim bu hayatımda neden bir türlü dengeye oturamadığımı. Sen yoktun...

Gün geçtikçe içimde büyüyen nefretimin neden dinmediğini, neden huzurun benden sürekli kaçtığını anladım. Sen yoktun...

Anladım ki sen hayatıma dâhil olmadığın sürece ben hep arzu edeceğim, bencilce davranacağım, öfke patlamaları yaşayacağım. Sen hayatıma dâhil olmasaydın canım sevgilim, ben bir gurur denizinde insana ait olması gereken tüm vasıflarımdan sıyrılmış olarak tıpkı diğer ruhlarını yitirmiş bedenler gibi yüzsüzce bir hayat sürdürecektim.

İşte o mağarada anladım senin, benim anahtarım olduğunu.

Sen Nirvikalpa hâline beni ulaştıracak olan Savikalpa basamağısın. Sen olmadan ben bu yolda yürüyemem.

Sen olmadan ben zühd yolunda yürüyüp zahid olamam. Yokluk makamında varlığa erişmek için sende yanıp küle dönmem gerekiyor.

Sende boğulup, bu ten kafesinden çıkıp tüm bedenlerden, isimlerden ve sıfatlardan arınmış özümle özüne ram olmalıyım.

Beni bana sorduklarında seni gösterip "Ben oyum!" demek istiyorum. Kalbim, nefesim, bütün varlığım, üzerimde yürümek istediğim tek yolumsun. Geceler, gündüzler, bütün mevsimler, tüm arzular, tüm sevinçler, her şey bu dünyada kalsın. Ben o mağaradan çıktığımda senin kalbinde bu dünyadan göçüp gitmeye karar vermiştim. Yeniden doğdum anda sende ölümü diledim ve dünyaya geri dön-

düm. Doksan günün sonunda yeniden adım attığım anda dünyaya, tüm renkler silinmişti gözümden. Tüm sesler gürültüden ibaretti ve tüm tatlar zehir gibiydi dilimde. Herkesin tapındığı ama benim için cesetten farksız olan bu bedenle yola çıktım böylece. Özümle bütünleşen sen o kadar muhteşemdin ki insanların arasına dönmeye cesaretim yoktu. Dönersem benimle birlikte hareket eden seni yitiririm korkusuyla aylarca dolaştım dağlarda. Sayısız kurban ayini gördüm. Sayısız cenaze ayini... Öldüğüm bilinsin diye yakılan bedenlerin küllerini sürdüm bedenime. Ölü olan, zamanı geldiğinde dirilsin diye gözlerimi kapattım dünyaya ki aklım sussun. Evimi bulana kadar başımın üstünde ne bir dam olsun ne de beni koruyacak dört duvar olsun istedim. Evim sensin...

Gözlerimi kapatınca dünyaya, ellerimle görmeyi öğrendim.

Dokunduğum her şeyde senden bir iz aradım.

Susarak geçtim tüm yılları.

Ağır ağır dönerek bir derviş gibi esen rüzgârda kokunu aradım.

Gecenin karanlığını yırtıp göğü kanatarak doğan güneşle umudum yeşerdi. Kanayan göğün kanıyla beslediğim umudum can çekişirken buldum seni. Derinlerden gelen bir uğultuydu bana gelişini müjdeleyen. Toprağın içinde yıllarca ölü olan dirildi. Ağaçlar birbirleriyle fısıldaştı. Kuşlar birbirlerinin etrafında uçmaya başladı aşkla. Ve bir anda dünyanın tüm sinirleriyle sinirlerim birleşti. Sinirlerim sinirlerinle birleşti böylece çünkü dünyam sensin. Mahzun kalbim onca derde, kedere rağmen seviyor seni...

Mahzun kalbim onca yorgunluğa rağmen seviyor seni...

Mahzun kalbim onca korkuya rağmen cesaretle tuttu ellerini bir gece vakti...

Mahzun kalbim kalbini çok sevdi...

İnsanların içine seni bulmak için geri döndüğümde mutsuzdum. Bulamayacak gibiydim seni. Onca yüze bakmaktan korkmuştum. Sanki hızla akıp giden yüzler treninde bana bakan onca sima içinde seni arıyor gibiydim. Hepsi yanımdan hızla gelip geçti. Kaç göze baktım evim orada mı diye. Yavaş yavaş umudumu yitirdim. Vazgeçiyordum. Kalabalıkları son bir kez ardıma bırakıp gitmek üzereydim ki kalabalığın içinde seni buldum. Doğru değil bu...

Kalabalığın içinde bunalmışken sen beni buldun. Sen beni gördün. Defalarca dinledim senden beni görme ânını. Defalarca sordum, sorguladım. Bir hata var mı diye. Ama hayır. Ne zaman aklım seni sorgulasa öyle şeyler söyledin ki bunları ancak ben bilebilirdim. Ancak ben söyleyebilirdim. O kadar emindim ki bu hayatta da seni bulamayacağımdan, kalbime ait cümleleri kendi kendime tekrarlayarak son nefesimi vereceğimden...

Şimdi karşımdasın...

"Son nefesimi seninle birlikte vermek istiyorum." dediğinde hem ağladım hem güldüm...

"Tek bir mezarımız olsun. Aynı mezarda yatalım." dediğinde derin bir nefes alıp "Kabul!" dedim.

Derin bir nefes alıp yürümeye başladık.

İçimize çektiğimiz, birbirimize ait olan nefesle yürüyoruz.

Her zerremde sen ile yürüyorum.

Her adımımda yanarak küle dönüp her nefeste sende yeniden var oluyorum.

Sen benim bütün hüviyetimsin.

Birbirinin aynasıdır âşık ile maşuk elhak

Çünkü ezeldeki beraberliklerinde, asılları bir tek ayna idi.

Melayê Cizîrî

Tüm geçmişimi sana anlatmalıydım. Yemek yerken birden başladım. Kelimeler çıkmak için can attı. Çıkarken o kelimeler ben hafifledim, sen ağırlaştın. Onca nefreti nasıl biriktirmişim? Onca kötülüğe rağmen nasıl kötü olmamışım? Kötüyüm sevgilim! Her gün nefret ettiğim insanların ismini zikrederek "Ruhları ölsün!" diye dua ettim çünkü. Kavga etmedim kimseyle. Boşuna olurdu bu çünkü bu kadar kötülüğü bile isteye yapan ve birine kötülük yaptığını bile bile akşamları başını yastığa koyanlarla neyin kavgası edilir? Hangi hak aranır? Kaç zaman bu acıları içimde tutarak yaşadım bilemezsin. Çok kanadım. Çok ağladım. Ölmeyi çok diledim. Onlarla aynı dünyada yaşamak zülüm oldu bana. Ve sonra bir kapı açıldı. Yazmaya başladım. Yazdıkça tüm tortulardan kurtuldum. Yazdıkça kendimi buldum. Korkularımdan kurtuldum. İnsanların yüzüne yeniden bakmaya başladım. Başka bir yol gibiydi bu. Nereden bilebilirdim bu yolun beni sana getireceğini? Nereden bilebilirdim acılarımın senle benim aramdaki uçurumları kapatan köprü olduğunu?

Anlattıkça anladım bunu. Çırılçıplak kalana dek anlattım. Bittiğinde bittim. Hep bu acılarla, yaralarla yaşayacağımı sanan ben, bir anda her şeyin bittiğini gördüm. İçim titredi son defa nefesini veren her canlı gibi. Biliyor musun canım sevgilim, sadece biz insanlar ve hayvanlar değil, ağaçlar da ölürken son nefeslerini veriyor. Buna, ormanda

defalarca şahit oldum. Onun için hayat değerli. Çünkü içinde nefesi gezdiren her canlı, yaratanın nefesi ile var olduğu için o nefesi bir başka yaratılmışın alması çok yanlış.

Kaç defa öldük?

Kaç defa öldürdük?

Bu yüzden ruhun ne kadar karardı?

Akla ruhu, ruha aklı gösteren saydam aynan günahla kirlendi mi?

İkisinin arasındaki yol kesildiğinde nefes alış akışın bozulduğu için insan gibi değil, hayvan gibi nefes aldığını ve bu yüzden insanî bütün vasıflarından sıyrılmışlar gibi kötülüklerin "Hak!" gibi algılandığını bildin mi?

İnsanın bedeninde ve ruhuna asılı yükleri vardır canım sevgilim...

Ben hepsinden kurtuldum sana onca yıl boyunca yaşadığım her şeyi anlattığımda. Yıkandım, arındım ikimiz arasındaki sır kapısını açınca. Gel beraber geçelim o sır kapısından. Biz giderken herkes ardımızdan baksın. Tüm dünya hatta güneş ve ay, onlardan daha uzakta kendi zamanlarında hüküm süren yıldızlar şahit olsun gidişimize. Giderken gelişimize şahit olsunlar. Senden başlayıp sende biten bu yolculuk, bizden başlayıp bizde bitsin.

Gözlerini kapatma...

Bırak, ışığı ile bana yol göstermeye devam etsin...

Bırak, ışığının huzmesi içinde varlık sebebimle bir olayım...

Şimdi bu satırları yazarken fark ettim ki zamanı büküyorum. Dilimi damağıma değdirip soluk alıp vermek ya da hızlıca Tapas nefesi almak gibi seninle geçen zaman. Boşluğun

içinde tüm renkleri elinle istediğin şekle büründürüp orada öylece asılı kalmasını sağlamak mümkünmüş eğer ânın kıymetini bilirsen. Bu satırları yazarken sık sık elim sol yanıma gidiyor. Kalbimle yazdığım için olsa gerek. Ya da daha doğru bir ifadeyle seninle yazdığım için. Sen kalbimsin...

Biz bir araya geldiğimiz için zaman durdu, an konuştu. An konuşunca tüm renkler, tüm sesler, tüm şekiller asılı kaldı zamanda bir yerde. An konuşunca gözyaşlarımız dondu kaldı, öyle ki geriye o ânın içinde sadece sen ve ben kaldık içinde can taşıyan. An konuşunca tüm gökyüzü, tüm boşluk gözlerinin rengine evrildi. Sen gözlerimsin...

Sevdiğim, sevmediğim birçok şey var. İnsan bu, sevdikleri kadar sevmediklerine de uzanıyor. Çünkü yaratılış gereği tatminsiz varlıklarız. Zaten bu nedenle sevmediğini yok ettiği gibi sevdiklerini de tüketiyor. Ben de aynı hataları yaptım. Tatminsiz ve özensizce her şeye uzandım ama bil ki sevmediklerime bir kereden fazla uzanmadım çünkü canım çok yandı. Şimdi biliyorum onlara uzanmak istemeyen sendin. Sen ellerimsin...

Birbirimizin hayatına dâhil olduğumuz anda ilk yaptığım şey, etrafımda senin kalbini duymayı engelleyecek tüm sesleri susturmak oldu. Ormanda ve mağara oyuklarında yaşarken bir Muni olarak öğrendim durmaksızın devinim hâlinde olan dünyanın, topraktan suyu çeken ağaç köklerinin gövdenin içine o suyu ulaştırırken çıkan sesi duymayı. Öldüren ve canlandıran mevsimlerde toprağın sesini duydum. Yanımdan, yakınımdan geçen insanların, hayvanların kalp seslerini duyarak dünyanın ritmine denk bir ritimde yaşamayı öğrendim. Ancak adına medeniyet dediğimiz içinde yaşadığımız keşmekeşin içine girmek zorunda kaldığımda ahengin bozuldu ta ki senin kalp atışını duyana ka-

dar. Gerçi doğruyu söylemem gerekiyor sana. Kulaklarımla değil, ellerimle duydum kalp atışlarını. O anda uyandım. O anda ağzımızdan asla çıkmayan kelimelerimi, kelimelerini duydum. Sen kulaklarımsın...

Biliyorum bu hayatta hiç sevilmedim. Sevilmek için de uğraşmadım. Acıları biriktirip sevinçleri gerektiğinde yolumu bulabileyim diye ardımda bıraktım. Kaç geri dönüşüm oldu bu şekilde. Yolum her çıkmaza çıktığında sevinç kırıntılarıma tutunup beni hüzünlere gark eden acılardan çıkıp yeni yollar aradım. Beni hayatın içinden geçirip kurtuluşa erdirecek yollar aradım ama her defasında hayatın çamuruna biraz daha battım. O çamur bedenime bulaştıkça hislerim uyuştu. Ölü hislerime mezar olan bedenimi güzelleştirmek için onu boyadım, takılarla güzelleştirdim, kumaş parçalarıyla süsledim. Ne anlamı vardıysa... Her şeye rağmen mutsuzdum çünkü. Huzursuzdum ve huzursuzca her kıpırdandığımda kalbimin içine tıkıştırdığım acılarım biraz daha derinlerime battı. Nefesin nefesime değdiğinde, nefesim nefesine, nefesin nefesime karıştığında tüm bedenimi baştan sona sıvamış olan çamur, katran gibi ayaklarımın dibine aktı. Tüm gözeneklerimden, beni her gün zehirleyen acılarım çıkarak bedenimi terk etti. O anda tüm duyularım keskinleşti ve ben nihayet tenime değen tenini hissettim. Bu bedeni örten derim sensin...

Tadan, her gün seni zikrederek bu bedeni besleyen dilim sensin...

***

Kendimi yeniden bulmak için kaybolduğumda dünyanın girdabında, onun derinlerine inen dehlizlerinde dolaştım güneş ışığına veda ederek günlerce. Saatleri ve günleri yi-

tirdim, öyle ki zaman denilen sinsi düşman bile çaresiz kalarak geri çekildi. Karanlığın içinde dışarıda çılgınca ve hızla akıp giden zamana inat, ben yüzeyin hareketine inat aşağıda hareketsiz kalarak harekete eşlik ettim. Öğrendim hayatın kendi hızına ayak uydurduğum anda zamanın ve ona bağlı olan hiçbir şeyin beni oradan oraya savuramayacağını. Bu, tıpkı hortumun merkezinde durmayı başardığın anda etrafında çılgınca dönen her şeyi izlemek gibi bir şey. Tek dikkat etmen gereken, seni bir kere içine çekti mi asla bırakmayan duvara çarpmamak. Tek dikkat etmen gereken şey, hayatın sınırlarına adım atmamak. İşte o karanlığın içinde bunu öğrendim. Hayatın merkezinde seninle birlikte nefes almak...

Senden ibaret hayatımın ortasında seninle birlikte nefes almaya başladığım anda biliyorum ki zaman bizim için duracak. Hortuma kapılmış gibi etrafımızdaki her şey dönerken biz birbirimizin gözleri içinde akıp gideceğiz kendi hayatımızda. Ve dışarıda olan hiçbir şey bize dokunamayacak ya da sarsamayacak. Bunun adı sonsuzluk canım sevgilim...

Birbirimizi bulduğumuzda kaybolduk birlikte. Caddeler boyunca yürüdük. Caddeler boyunca konuştuk. Caddeler boyunca elim elinin içinde aynı yerlere bakıp, aynı yüzlerin yanından geçip gittik tek bir farkla, artık hiçbirine bakma ihtiyacı içinde değildim. Ve ilk defa ben etrafıma bakındım. Güvende olmanın cesaretiyle pervasızca sağıma soluma bakındım, korkmadım insanlardan ya da ürkerek kaçmadım seslerden. Anladım ki sen olmadığın içinmiş bunca korkum, böyle kaçışım. Dünya farklı gözüküyor şimdi gözüme. Güzel mi? Asla değil ama her gün lanet okuduğum bir yer de değil. Belki onu birlikte sevmeyi öğreniriz ya da birlikte onun bizde açtığı yaraları sararız. Eğer sen ve ben, kendi

hayatlarımızda herhangi birileri olarak, iki herhangi insan olarak bir araya gelseydik bu asla mümkün olmayacaktı.

Bu dünyada bizim gibi birbirlerinin kalplerine âşık kaç insan vardır?

İki pervane gibi birbirinin ateşinde gönüllü yanmaya ve küle dönmeye razı kaç insan vardır?

Birbirlerinin gözlerinde huzuru bulurken bir nehir gibi hayatın içinden akan kaç insan vardır?

Kalbimizdeki aşk ile her gün bizi yakan ateşle huzur içinde birbirine dolanan kaç insan vardır? Özledim seni...

Bazen geriye gidiyorum. Anılara dalıyorum. Çok sevmesem de o yıllarımı, hatırlamayı hiç istemesem de geriye gidiyorum. Lise yıllarım dün gibi aklımda. Arkadaşlarım, konuştuklarımız ve sırlarımız tabii ki. İzmir Kız Lisesine bana göre en yakışan mevsim bahardır. Ve bir bahar günü öğlen tatilinde ağzımdan dökülen kelimeleri gün gibi hatırlıyorum:

"Ben, yüzünün neye benzediğini bilmediğim birini arıyorum. Biliyorum ki şu an aynı gökyüzüne bakıyoruz. Onu bulduğum gün, ben aşkın gözlerinin içine bakıp kalbine dokunacağım. Âşık olarak maşukumu bulacağım..."

Şimdi bu kelimeleri düşündüğümde iki sır ile karşı karşıya olduğumu anlıyorum. Ya ben bu kelimelerimle zamanda ve kaderimin gidiş yönünde bir dalgalanma yarattım ya da önceki hayatlarımdan getirdiklerimi bilincim hatırladı. Gerçi hocalarımın bana öğrettiğiydi insanın, bilinci aydınlandığında içinde yaşadığı zamanı ve bu zamana ait kaderi, önceki hayatlarında yaptığı hatalardan uzak durarak, yerine getirmediği görevleri yerine getirerek yani kendini tamamlayarak yaşama şansını elde ettiği. Eğer bilinç uyanmazsa bu hayatı da tıpkı diğer hayatlarında olduğu gibi kör topal

yaşayarak bitirirsin. İşte öğrendiğim. Ben o zaman seni bulmak için uzun bir yola çıkacağımı biliyordum. Bunu, herkesin ifade ettiği gibi ifade etmeyeceğim. Bu, hayat yolu değil, hayatın tam içinden geçen yollardan geçerek hayatı bitirmek. İşte yolculuk buydu. Milyarlarca insanın içinde seni bulmak. Bunun için yola çıktım ben. Bunun için kaderime izin verdim. Ya da daha doğru bir ifadeyle kaderimin karşıma çıkardıklarına rıza gösterdim. Kabul, çok öfkelendim, küstüm ya da nefret ettim hatta ilendim yıllarca. Ve sonra çözdüm hayat denilen denklemi. Bil ki çok kolay olmadı ya da hemen görmedim çözümü. Görseydim bunca acıyı biriktirmiş olarak sana gelmezdim. Omuzlarımda ağır bir yükle geldim sana. Adım atmaya takatim yok!

Hayat beni sana taşıdı ama bunu yaparken de çok hırpaladı, çok acıttı canımı. Yaralarımı saracak mısın?

Bütün hayatım boyunca ne zaman seni düşlesem hep gece göğüne baktım. Ve ne zaman "Aradığım da beni bulacak mı?" diye koca evrene sorduysam bir yıldız kaydı. Evren bana hep cevap verdi. Bir şekilde beni hep korudu, kolladı acıyla köreldiğim zamanlarda hayatın sınırlarına gitmeyeyim diye. İçimde hep çiçeklerin yeşermesine, yüzümde minik de olsa bir gülümsemenin oluşmasına yardım etti. Sabrımın asla tükenmemesi için nefes almama izin verdi. Evren kendisinden doğru şekilde doğru şeyleri isteyen herkese yardım eder. Ve sen, bu hayattan istediğim üç doğrumdan biriydin. Şükür kavuştuk...

Şimdi sana bakıyorum... Ben senin yüreğindeki duruşumu çok sevdim...

Hep böyle miydi?

Yoksa dünyaya son gelişimiz olduğu için mi birbirimizde bu kadar güzel duruyoruz?

Birbirimizi hep çok sevdiğimiz doğruydu ve doğru ama bakıştığımız anda birbirimize kilitleniyor olmamız başka bir derinlik hâli. Sanki bu zamanlarda birbirimize sırlarımızı açıyoruz. Sanki birbirimizin içinde var oluyoruz yeniden. Teninin altında şekillenen benim...

Akrep ile yelkovan nihayet birleşti. Nihayet zaman bizi vuruyor on iki kere.

Gecenin karanlığına sığınmış kalp seslerimizi dinlerken ayrılmak zorunda kaldık. Korkuyla sarıldım sana. Gecenin karanlığında birazdan arkanı dönüp gidecektin. Nereden bilirdim bu hayattan beni almaya geldiğini? Ben seni görmeden senin beni gördüğünü nereden bilebilirdim? Başımı kaldırıp bakmadım, sadece beni gülümseten sesini duydum. Kalbim gülümsedi kalbine. Sonrası senin ve benim bildiğimiz gibi. Birbirimizin gözleri ardından bakmaya başladık dünyaya. Hiç zorlanmadan, hiç sıkmadan, kanatmadan, acıtmadan, kanırtmadan sen ben, ben sen oldum. Aksi mümkün müydü? Zaten bu gerçeği yaşamak için yaratılmamış mıydık?

Şu an aşkın içinde dönüyorum. Seninle yürüyor, seninle yazıyorum. Senin kelimelerin bu satırlarda. Eğer beni seveceklerse seni de sevmek zorundalar. Sakın bana "Kimler?" diye sorma! Nasıl ki onlar seni tanımıyor, sen de onları tanıma. Tek bildiğim benim aklımdan, kalbimden gör onları; biliyorum ki o zaman sen de benim gibi seveceksin sevdiklerimi. Aşk bu değil mi zaten? Fethedilmeye izin vermek. Bilerek yenilmek. Kalpler buluşmuşken bile akılların savaşmaya inat etmesi. Aşk, arzuyla yanarken bile uzaklaşma isteğidir. Aşk, iki insanın birbirine acı çektirme sanatıdır.

Ve bu hâlden aşk sevgiye dönüşmezse sevgilide ölme hâlidir.

Aşk yakarken kalbini nefes aldırmaz çünkü aldığın her nefes seni hayata yaklaştırırken sevgiliden uzaklaştırır. Aldığın her nefes hayatta kalma güdüsünü harekete geçirir. Hâlbuki âşık olan ölümü diler. Çünkü bilir dünyada adım atacağı başka yolun kalmadığını. Ağırlaşan kalbi bedene sığmaz olur. Bu nedenle aşk, sevgiyle iç içe geçmeli ki yıllarca, bin yıllarca sürüp gitsin.

Bu nedenle biz aşk ve sevgiliyiz.

Âşık ve sevgiliyiz.

Seven ve sevileniz.

Kalan ve gideniz.

Ama hepsinden önemlisi geriye dönerek hep birbirini bulanız.

Seni bana buldurana şükürler olsun...

***

Ormanda günlerce kamladıktan sonra uykuya daldım. Ateş sönmüş, akşamın kızıllığı artık yerini karanlığın koyu gölgelerine bırakmak üzereydi. Henüz Yulam bedenimden çıkmamışken topraktan bir sıcaklık yükseldi. Kayın ağaçlarının en yüksek dallarının hizasına kadar yükseldi, orada asılı kaldı. Tam o esnada avuç içimi toprağın üzerine koyduğumda toprağın altını sık gözlü bir ağ gibi saran ağaç köklerinin, vantuz gibi toprağın derinlerinden bir şey çektiğini hissettim. Çekilen her ne idiyse ağaçların gövdesinde belli belirsiz altın renkli incecik bir yol belirdi en yukardaki dallara doğru. Bütün ağaç gövdeleri gecenin alaca karanlığında altın renginde parlamaya başladığında rüzgâr sustu. Sanki tüm sesler bir anda toprak tarafından emilmiş gibi her şey sustu. Altın yoldan yukarı doğru çekilen her neyse

ağaçların en üst yapraklarında toplandı ve ağır ağır bir buğu gibi gümüş renkli, kendi içinde harelenen bir sis gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Toprak, dünya nefes alsın diye nefesini verdi. Ve ben bu nefesin içinde, bu nefesin bir parçası olarak ciğerlerimi onunla doldurdum. Ve Yulam çıktı bedenimden. Ata Eerenler ve iyelerle selâmlaştıktan sonra kendi lisanımızda Buğram geldi. Ben gitmek için değil, toprağın derinlerine gömülmek için kamlamışken Buğram aldı beni, Yer-Sub'un nefesi içinde dolaştırdı ve bir dağın ağzından içeri girdik. En derinlere indik. Bedene can veren kalp gibi atan haznenin yanından geçip daha derinlere indim lâkin bu, bildiğim Erlik Diyarı değildi. Başka bir yerdi. Bir anda anladım bir kalbin sonsuz evreninde dolaştığımı. Bir başkasının kalbinin içinden geçtiğimi anladığım anda nerede olduğumu bildim. Toprak, nefesinin içinde beni kendi içine çekip aldı. Senin nefesindi beni kalbinin kapısından geçiren. Senin evrenindi. Sendeki bendim seni gören. Ve ilk defa sende kendimi gördüm. Yıllarca bana bir ucubeymişim gibi bakan, davranan insanlara inat, ben kendimin ne kadar güzel olduğunu gördüm. Hayatın içinde su gibi akıp giden bir Ayâsya gördüm. Dünyayla, hayatla, zamanla barışık bir Utkun gördüm. Hisseden, her şekilde doğurgan, nazik ve bir o kadar da kırılgan bir kadın gördüm. Ben senin gözlerinden ilk defa kendime baktım...

Ne zaman geriye çekildim? Ne zaman senin evreninden çıktım? Belki de çıkmadım...

Belki hâlâ daha senin içinde yaşıyorum ve sen de varlığı ezeli olanın içinde...

Aksi zaten mümkün olamaz çünkü biliyorum ki senin kalbinin içinden geçmeden ben sonsuzlukla bütünleşemeyeceğim.

Senin kalbin, benim kalbim canım sevgilim...

Beni içine çektiğin nefesin nefesim...

Senin soluğun bedenime hayat veren soluğum...

Artık yanımdasın. Artık senin gözlerinden bakıyorum evrene, yıldızlara, toprağa ve bedeninde can taşıyan her şeye. Tüm bunları gördüğüm hâlde bir tek kendimi göremiyorum sende. Bunun da nedenini biliyorum.

Bana her "Bendeki seni gör!" dediğinde çaresiz kalıyorum, biliyor musun?

Bir insanın, kendini bir başkasının gözünde görebilmesi için kendisini tanıması gerekir. Ben kendimi hiç tanımadım ki. Ya da daha doğrusu kendimi tanımam için bana izin verilmedi. Tam kendimi tanıma yaşındaydım kimliğim sorgusuz sualsiz elimden alındığında. Sonrası?

Sana anlattığım gibi. Tüm olan biteni sana anlattığım zamanki hâlin asla gözümün önünden silinmeyecek. Son nefesimizi verirken bir kez daha gözlerinin içine bakacağım. Diliyorum ki birlikte geçirdiğimiz yıllar içinde gözündeki o bakışı sileceğim. Ama aşk tam da bu değil mi? Kayıtsız şartsız sevgiliye teslim olmak...

Kayıtsız şartsız sevgilinin kalbinin tüm yükünü rıza ile kabul etmek değil midir?

Sana gelen bütün yollarda acıları ben çektim. Sana gelen bütün yollardan topladım bana yazılı olanı. Varsa onların içinde bize ait olmayan, affet beni sevgilim. Canım o kadar çok yandı ki neyin bana ait olduğuna bakmadan bir an önce sana varmak için önüme geleni toplayarak sana geldim. Al onları benden. Al ki hayatın bana ait olan kısmı bitsin. Bitsin ki sende yeniden başlayabileyim. Bitişlerden

olmadan yeni başlangıçlar asla olmaz. Bu nedenle biten bir şeyi bitmemesi için çekiştirmektense izin vermek gerekir bitip gitmesine. Bu konuda öğrendim kalbime güvenmeyi. O, ne zaman bir şeyin başlaması ve ne zaman bitmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Kalbime nasıl güvenmem, beni sana getiren o. Seni tanıyan da o.

Elim kalbimin üzerinde...

İki heceli bir ritimde atıyor...

İkimizin yerine iki kere yanıyor...

İkimizin yerine iki kere ölüyor...

Çünkü ben hep senin yerine de öldüm.

Aşk...

Ne oluyor biliyor musun? Kokunu duyduğum andan itibaren kokunu getirmeye başladı rüzgâr. Sabah pencereyi açtığımda, sokağa çıktığımda kokun geliyor bana. Bana öyle geliyor ki aramızdaki mesafeye inat, dünya bizi bir araya getirmek için tüm unsurlarını seferber etti. Bana öyle geliyor ki dünya kadere inat, bu sefer aklımdan sen çıkmayasın diye seni bana sürekli hatırlatıyor.

***

Gece vaktiydi. Yıldızlarla bezeli gökyüzünün altında karla kaplı dağlar tam karşımda duruyordu. Hava soğuktu ama karanlığa inat karın parlaklığı beni büyülemişti. Elimi uzatsam tüm o dağlara dokunacakmışım gibiydi. Dışarıda bu şekilde oturuşumun üçüncü gecesiydi ve artık yavaş yavaş yaşadığım zamana geri dönme hâlindeydim. Bilincim açılmış, aldığım nefesin farkına varmaya başlamıştım. Soğuk yangınıydı hissettiğim. İnsanın içini yakan o soğuk, güneşe inat iliklerime kadar işlemişti. İnsanın kendi bedeni-

ne ait olmayan ne zaman ki bedene ram olur, o zaman kendi parçası gibi algılamaya başlar. Artık herhangi bir rahatsızlık duymaz ondan çünkü kendi parçası gibi algılar. Ve onu sahiplenir kendinden diye. Ve insan kendinden diye sahiplendiğini bırakmaz.

Ve sen elimi tutup "Bu eli bu elin içinden almak için bu kolu koparmaları gerekir." dediğinde anladım senin beni kendinden bir parça olarak kabul ettiğini.

Anladım beni sahiplendiğini. "Bir daha birbirimizden hiç ayrılmayalım" demek için gözlerine baktığımda bıçak dokunmuşçasına bir sancıyla irkildim. Senin gözlerindi üçüncü gecenin içinde dağın karla kaplı zirvesinin en ucunda parlayan yıldız. Kutup Yıldızı senin gözlerinin içinde parlıyor sevgilim...

Sen artık benim içimdesin.

Hep uçurumun kıyılarını sevdim ben. Gözlerinin içine bakıp bunu söylediğinde gözlerinde korkuyu gördüm. O an anladın hep gitmeye meyilli olduğumu. Ben her defasında seni kaybedecek kadar uzaklara gidip sonra da büyük bir korku ve delice bir arzuyla seni aramayı seviyorum. Ve sen bunu anladın... Hayatın kıyısında yürüyen bir gezgin olduğumu anlayınca aklında şekillenen üç halkayı gördüm. Sonra içinde yedi kutup yıldızının parladığı gözlerinle bana bakıp, "Haydi, sen söyle aklımdan geçeni." dedin.

"Bu gece ben değil, senin sesin benim aklımdakileri anlatsın sana." dedin.

Öylece bakakaldım bir süre sana. Ellerin titriyordu. Korkmuş muydun bunu başaramayacağımı sanıp? Belki de o an sen de benim ruhun, nefesin, kalbin olup olmadığımı anlamaya çalışıyordun. Sorar gibi bakınca gözlerime, dal-

dım gözlerinin içine ve orada benim için şekillendirmeye başladığın imgeleri gördüm. O imgelerin etrafında uçuşan kelimeleri doğru bir sırada yakalamak için çaba bile sarf etmedim. Öylece kendiliğinden gerçekleşti düşünmem ve düşünceni dile getirmem.

Uçurumun kıyısında bir daha dolaşma diye kalbim kafes, içinde ben...

Birbirinin içine geçmiş üç halkadan oluşan bir özgürlük alanım var içinde dilediğimi yapabileceğim. Birinci halkanın sınırları ben seni olduğun gibi kabul ettiğimde kalkacak. İkinci halka ben sen olduğumda kalkacak ve üçüncü halka bizim dünyamız olacak. Seninle biz olabilmek çok güzel... Korkularını da gördüm o anda. Hâlâ daha senden uzağa gitmemden korkuyorsun. Böyle bir şey mümkün olabilir mi? İnsan nefesini bırakıp kaç adım öteye gidebilir? Uzaklar insanın evi olabilir mi? Sevdim bu sınırları. Senin hayatının içinde kendime ait bir hayat...

***

Din felsefesinde bir kural vardır: Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır. Eğer aşağıda olan yukarıda olana uymuyorsa yani öz, kendisinden yaratılan öze aykırı ise o zaman orada bir bozukluk vardır. O zaman ya yaratılmış olan artık yaratıldığı ilk andaki saflıkta değildir ya da yaratılmış gibi görünen aslında hiç var değildir. Onu yaratan insanın kendi beynidir. Ama sen, yüce Yaratıcı'nın her şeyi kendi içinde yarattığı ve tüm yarattıklarını kapsadığı gibi beni kapsıyorsun canım sevgilim. Tıpkı Vedik felsefesinde olduğu gibi sen beni kurtuluşa ulaştıracak olan kutsal kapımsın. Sonsuzluk senin ardında. Sonsuzluk ardında bıraktığın ayak izlerinde. Sonsuzluk sensin...

Sonsuzluk kalbinin damıttığı aşkın içinde. Sonsuzluk senin olduğun her yer. Sonsuzluk her iki âlemde seninle bir olmaktır. Sonsuzluk benim içinde olmayı çok sevdiğim gözlerin. Sonsuzluk bütünleştiğimiz andır. Ve bu an aramızdaki sevgiyi, aşkı kutsal yapıyor. Bu nedenle birbirimizin kutsalı, birbirimizin mabediyiz. O mabedin içinde dua için ellerimi her kaldırdığımda senin kalbine uzanıyorum. Kalbine uzanan elimi hiç bırakma. Işığını alıp benden hiç gitme. Bilirsin ki karanlıkta kalırsam ışığı bulmak için göç ederim. Ve ben göç edersem canım sevgilim, bir kez daha sana varmak için sayısız sonbaharı ardımda bırakmak zorunda kalırım.

Gökyüzünde güneş ve ay birbirini kovalıyor. Hangisi birbirinin varlığını mecbur kılar? Hangimiz birbirimizin varlığına mecburuz? Hangimiz varlığa şahidiz? Hangimiz varlığına mahkûm olanız? Var mı buna cevabın?

Sakın bana "Ben senin varlığına muhtacım." deme! Sakın Sen benim var olmama sebepsin." deme! Bırakalım tüm dünya böyle bilsin ama biz kendi dört duvarımızda bunun böyle olmadığını nedenleri ile birlikte bilelim ve bu da tıpkı birçok şeyde olduğu gibi aramızda sır olarak kalsın.

Tüm dünyanın ezberlediğinin aksine biz, aşk yangınımızda sevginin huzurlu kollarında, birbirimizin kollarında dinlenelim. Bırakalım aşkımız tüm dünyayı yakarken biz huzur içinde,

Birbirimizden güç alarak,

Birbirimizi iyileştirerek,

Birbirimize sığınarak

Birbirimizde kalarak yaşamaya devam edelim.

Bırakalım aşkı, aşkı ezbere bilenler kirletsin...

Bırakalım aşkı, aşkı "Biliyorum!" diyenler tanımlayarak ucubeye çevirsin...

Biz aşk mevsiminde açan çiçeklerimizin kokusunda birbirimizi bulalım.

Biz aşkın tanımı olurken sevgiyle birbirimize dolanalım.

Yanıp sönerken nefeslerimizde sevgiyle güçlenelim. Söyle bana canım sevgilim hangimiz aşk, hangimiz sevgi?

Günlerimi gecelere ekleyerek yürüdüğüm zamanlarım oldu. En büyük hayalimdi bu. Evimizin arkasında uzanan dağlara bakar ve bir gün sırt çantamı alıp, öylece çekip gitmenin hayalini kurardım. Nereye ulaşacağım, neyle karşılaşacağım hiç umurumda değildi. Tek arzum vardı, o da tüm acılarımı, korkularımı, nefretlerimi geride bırakıp ortadan kaybolmaktı. Hiç sordun mu bana "Ortadan kaybolmayı başardın mı?" diye. Hayır!

Biliyorsun çünkü asla bunu yapmam gereken zamanda başaramadığımı. Tüm savaşlara girip alınması gereken tüm yaraları aldıktan sonra içimde onca yangınla, ruhum bedenimin yaralarıyla kan revan içinde yola çıktığımı çok iyi biliyorsun. Duydun mu içimde bir yerde boğmaya çalıştığım hıçkırıklarımı? Hissettin mi belli belirsiz bir iç sızı hiç sebepsiz yere? Umutsuzluğumun korkuya dönüştüğü zamanlarımda için hiç titredi mi? Etrafına bakınıp şimdi nefesim, ruhum dediğini aradın mı?

Ne çok soru birikiyor aramızda. Belki de senin cevabını veremediğin onca cevapsız soru yüzünden bir türlü bir araya gelemedik. Sen o sorulara cevap veremediğin ya da vermek istemediğin için ben hep aradım. Başımı gökyüzüne kaldırıp "Nihayet sana geliyorum!" deyip yürümeye başladığım ânımı görmeni isterdim. Dünyaya ait her ne varsa hepsini

çekip attım üzerimden. Saçlarımı kestirip üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Ayakkabılarımı bir kenara fırlattım. Yoktum artık. Ardımda bıraktım ismi ve o isme ait olan tüm sıfatları ve o ismin hayatına sığan onca şeyi. Sadece ben vardım. Bir tek seni aldım. Seninle dolaştığım tüm anlarımı hissettin mi? Hissettin mi toprağa yığıldığım anlarımı?

Çığlığımın kayalara çarpa çarpa dünyayı dolaştığı saatlerde duydun mu sesimi? Yoksa alaca karanlığın kızıla boyandığı saatte sürüler hâlinde dolaşan sığırcık kuşlarının çığlıkları mı sandın çığlığımı? Habersizdin benden. Biliyorum bunu.

Yoksa "Affet!" beni der gibi bakmazdın bana.

Yoksa "Keşke seni daha önce bulsaydım da onca acının içinden tek başına geçmek zorunda kalmasaydın!" demezdin.

Yoksa için bin parça, gözlerinde yaşla öylece susup kalmazdın karşımda. En basitinden keşkelerin olmazdı. Yine de bil ki ruhum, sana asla kırgın veya kızgın değilim. Ben hayata kırgın, küskün ve kızgınım. Onu da affediyorum galiba çünkü seni bulmama izin verdi. Bilirsin beni. İçimde asla pes etmeyen bir çocuk var dünyayı ne kadar çamur renginde olursa olsun gökkuşağının yedi rengine boyayan. Onun için sen sakın "keşkeleri" biriktirme! Benim yeterince var çünkü. Hepsini asalım gökkuşağına. Zamanı geldiğinde hepsi yağmur olup düşsün yeryüzüne. Yağsınlar insanların üzerine. Hatta keşkelerimi yaratanlar sırılsıklam olsunlar bu yağmurun altında. Asla sevgiyi bulamasınlar. Hep aşk yangınında yanarak ruhlarını yitirsinler. Mesela asla ağlayamasınlar. Asla içleri ferahlamasın. Asla yola çıkamasınlar aradıklarını bulmak için. Hep oldukları yerde

ufka bakarak dalsınlar asla neden olduğunu bilmeden. Burada isimlerinizi zikretmesem de bilin ki şu an, her ânımda olduğu gibi hepinizin isimlerini saydım nefretle.

Ve sen, canım sevgilim... Bu isimler de sen ile ben arasında sır olarak kalsın. Ara ara onları anıp arkalarından ilenmeme izin ver lütfen. Sende arınmanın en acı veren tarafı bu olsa gerek. Tüm kirlerden arınmak çok sancılı bir süreç. İnsanın sabrı tükeniyor, biliyor musun? Canına yapışan tüm acıları koparıp atmak... Gözlerini sakın kapama! Ben onları kopartıp kendimi kanatırken gözlerin benim afyonum...

Bunun adı Aristo'nun deyimiyle Katarsis. Sadece o sanatla insanın kötü huylarını, kabalıklarını yontabileceğine inanırken ben yazarak en derinlerime inip bana ağırlık yapan, senin içime dolmanı engelleyen tüm yüklerimden kurtuluyorum. Keşke alınıp atılan eşya gibi bir şey olsalar. Kaldırıp atsam. Atarken kırılsalar. Bin parçaya ayrılarak tuzla buz olsalar. O zaman kurtulurdum tüm acılarımdan. Sonrasında yaralarımı iyileştirmek daha kolay olurdu. Ama böyle bir şansım yok! Etime işlemiş, kanıma karışmış olanı insan nasıl temizler? Kim yardım eder? İstese yardım edebilir mi?

Arınmak mı? Arındırılmak mı? Hangisi insana gerçekten iyi gelir? Hangisi iyileştirir, hangisi öldürür?

Sen yine de gözlerini kapatma nefesim...

Gözlerin benim afyonum.

İçine çektiğin her nefesi bana geri ver çünkü nefesin nefesim...

Bir gün...

Bildin değil mi bir gün ne olacağını...

Bildin değil mi nasıl olacağını...

Vazgeçtim! Kendimi arındırmaktan. Çünkü arındırırsam kendimi sen olamam. Çünkü sana gelen yol buydu. Yine de içim acıyor. Aşk mevsiminde yangın içim.

Hava rüzgârlı ve bulutlu bugün. Ayrılığın kaçıncı günündeyiz? Biliyor musun, seni bulduktan sonra günleri saymayı bıraktım artık. Bilmeye ihtiyacım var mı seninle kaç gün bir arada kaldığımızı ya da ayrı olduğumuzu? Hâlbuki saymaya başladığın anda her şey tükenmeye mahkûmdur. Kimse düşünmez ki bir dediğin anda iki, iki dediğin anda üç gelmek zorundadır. Biliyorum geriye gitmek de mümkündür. Yani üç dediğin anda iki hatta bir deme hakkına sahipsin ama bu hak, günler söz konusu olduğunda artık geçerli olmuyor. Yaşadığın bir günü asla geriye alamazsın. Sabah başladığın ve akşamı gördüğün gün bir daha geriye gelmez. Tıpkı gün gibi o gün içinde yaşadıkların da geriye gelmez. İşte bu nedenle günleri saymıyorum sadece yaşıyorum. Seninleyken yalnızca mutluluğun ve birlikte olmanın keyfini, sensizken de özlemenin, beklemenin ve ellerimizin birleşeceği günün gelmesini sabırla beklemenin aslında ne büyük bir mutluluk olduğunun farkına vararak yaşıyorum.

Biliyor musun canım sevgilim, insan farkına vararak yaşamaya başladığında isimlendirmekten, sınıflandırmaktan da vazgeçiyor? Yıllar önce bırakmıştım böyle yaşamayı. Günlerin birbirine karıştığı, gecenin, gündüzün farklılıklarının ortadan kalktığı, dipsiz acıların içinde yanarken vazgeçtim ben isimlendirmekten insanları, olayları, yerleri. Öylece sürüklendiğim o günlerde sadece içimde cılız, ölgün bir ışık nabız gibi atarak yudum yudum bana umudu aşıladı. Ölmeyi dilediğim günlerim oldu ama ölmedim. Ölümün nasıl geldiğini öğrendim o zaman. Hayat denilen ucu bucağı olmayan akışı, kendi küçük beyninde çerçevelerin içine hap-

settiğinde, olan biten her şeyi isimlendirmenin sana anlam kattığını düşündüğün için yaşadığın o sahte sarhoşluk ânında sen, seni hayatın özüne bağlayan tüm bağlarından koptuğunun farkına varmadan ağır ağır ölürsün. Ve zaman tamam olduğunda elinde içi isimlerle, tanımlarla dolu bir çöp yığıntısı kalır. İşte o zaman "Keşke olduğu gibi sevebilseydim..." dediğinde anlarsın hayatın tüm canlılığına inat çoktan ölmüş olduğunu.

Ben seni olduğun gibi sevdim ve kabul ettim.

Ben bu dünyaya ve bu dünyaya ait olan milyonlarca yıllık zamanda var olan şekle bürünmüş bir surete değil, ben birlikte yaratıldığım aşkımın peşine düştüm...

İsmi, cismi olmayan ayaklarıma yön veren, beni asla yalnız bırakmayan kalp atışımın peşine düştüm.

Ve şimdi ellerim ellerinde yürüyoruz bize ait olan yolları, kendi zamanımızda. Yüzün gözlerimde. Gözlerinin içinden geçip aklının kıvrımlarında dolaştığımda dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. İşte o anda gösteriyorsun bana seni aradığım binlerce yıl boyunca her karşılaşmamızı. Beni gördüğün her ânı...

Ellerimi tutup "Gitme!" demişsin defalarca canım sevgilim. Hep arkamdan bakakalmışsın. Hep gözyaşlarına boğulmuşsun ve ben gitmişim. Ve sen peşimden gelmişsin. Bıkıp usanmadan tekrar tekrar bulmuşsun beni. Beni her bulduğunda gözlerin hep aynı mutlulukla parlamış. Umudunu hiç yitirmemişsin. Sen ben gibi hiç olmamışsın. Sen benden hiç geçmemişsin. Şimdi olduğu gibi...

Ellerimi tutup "Ellerimi bırakma!" dediğinde gözlerindeki mânâyı tam da şu an çözdüm. Ben sana hiç söz vermedim, değil mi?

Ant olsun ellerini bu sefer hiç bırakmayacağım...

Ant olsun yürüdüğün yolu yolun bilip geçip gideceğiz bu dünyadan...

Ant olsun güneşin değil gözlerinin aydınlığında yaşayacağım...

Ant olsun canım sevgilim, aşkla yaşayıp aşkla son nefesimizi vereceğiz birlikte...

Yağmur yağıyor şu an dışarıda. Sen benden uzakta. Az evvel konuştuk. Telefonu kapattım ve gömüldüm yine kendi karanlığıma. Seninle aydınlanmış olan kalbimin hemen dibinde sonunu bilmediğim, içinde çığlıkların hiç dinmediği karanlık, içimi kâğıt kesiği gibi sızlatmaktan asla vazgeçmeyen anılarımı attığım 'Gayya Kuyum' var. İşte her defasında o karanlığın içine giriyorum ölmeye yatar gibi. İzin veriyorum dişlerini, tırnaklarını canıma geçirmelerine. İzin veriyorum beni karanlık kollarıyla sarıp sarmalasınlar diye. Çünkü canım sevgilim, sen gelene dek bu bedene kanı pompalayan. bana yaşama gücü veren kalbim değil, bu kuyunun içinde yaşayan şeydi. Yıllarca böyle yaşamaya alışmış olduğum için şimdi vazgeçmeye, veda etmeye çok zorlanıyorum. Affet beni bunun için...

Affet beni şimdilik sen yerine acılarıma tutunduğum için. Öğreniyorum!

Tüm hayatım boyunca,

"Seni seviyorum çünkü ..."

"Seni seviyorum eğer ..." diye başlayan cümleler kuran insanların bana sunduklarını sevgi sandığım, kandığım için affet beni. Ben nereden bilebilirdim sevginin bu olmadığını? Yoktun...

Bunu bana öğretecek tek insan sendin ve sen yoktun! Kalbimin, aklımın kirlenmesine engel olacak tek insan sendin ve sen yoktun! Etrafım sarıldığında, bir yudum nefes için o insanların içinde yalvardığımda o insanların içinden beni çıkartacak tek insan sendin ve sen yoktun! İnadına doğru, inadına devam ettiğim için kanatılırken başımı yastığıma gömdüğümde kimseler ağladığımı duymasın diye sesim çıktığı için cezalandırıldığımda saçımı okşayıp yaralarımı saracak olan tek insan sendin ve sen yoktun!

Asla kabul etmedim nihayet onlar demeyi başardığım güruhun bana sunduklarını. Almış gibi her göründüğümde kendi ellerimle kazdığım Gayya Kuyusu'na attım tüm yaşanmışlıklarımı. Sonra da içine giriyordum, kurban olarak kendimi sunuyordum dışarı çıkmasınlar diye. Affet beni yokluğunda bile isteye kendime bu denli eziyet ettiğim için. Ama öğreniyorum...

Derin bir nefes çekip arkamı dönmeyi, ışığını takip etmeyi öğreniyorum. Ne kadar zor olsa da mutlu olmayı öğreniyorum. "Bitti!" dediğim gün de gelecek. Hiçbir şeyin üstünü örtmüyorum. Teker teker çıkarıyorum dipsiz kuyudan insanlarımı. Hepsiyle vedalaşıyorum. Hepsiyle vedalaşacağım ve her vedalaştığımı kopartıp fırlatacağım bir kenara. İçimde taşımayacağım. Ben dünümü bugüne taşımamayı yeni öğreniyorum. Prangalarımdan kurtuluyorum tek bir ruhtan ibaret olduğumuz günlerimize geri dönmek için.

Arınıyorum...

Bana duyduğun aşkla ruhum, kalbim temizleniyor.

Yazdığım her kelime kalbimin derinlerine işledikçe gözyaşlarım süzülüyor yanaklarımdan aşağıya tüm yangınlarla birlikte.

Bugün içime dolan kanımla boğulmaktan vazgeçtim.

Bugün acıların yarattığı uyuşukluktan çıktığım günümdür.

Bugün ilk ve son kez sana "Merhaba!" diyorum.

Her şeye "Elveda!" derken bugün sana ilk ve son kez adım attım.

Bugün göğsüne başımı yasladım. Sen sakla akacak olan gözyaşlarımı.

Aşkla dokun tenime, kalbime...

Ağır ağır gün akşama dönüyor. Göç mevsimi değil henüz. Ama biz iki göçmen kuş, göç etmek üzere kanatlarımızı açtık. Biliyoruz...

Gideceğiz...

Ne güzel konuşmadan seninle anlaşmak...

Sesim, soluğum sen ol...

İki göçmen kuş son bir kez dünyada kanat çırpacak ve sonra önlerinde açılan yoldan devam edecek.

Sen ve ben canım sevgilim, iki yaban kazıyız.

Hamsa...

Lag-ngar Mtsho'nun kıyısında, bulutların arasından belli belirsiz beliren güneşin nurlu ışın demetlerine baktığım bir gündü. Soğuk bir rüzgâr esti. İçim titredi. Buraya geldiğimden tüm yıllar boyunca gözüm hep kuzeydeydi. Üzütler diyarına göç edesim vardı. Ama hocalarım bana "Şimdi değil gidişin." deyip daha da derinlere, derinlerime inmem gerektiğini söylemişlerdi. Ben de öyle yaptım.

Yalnızdım zaten. Bu yalnızlığıma bir de ıssızlığımı kattım. İnanmaya hazırdım kuzeydeki ölüler diyarına göç edeceğime. Sessizce bu dünyadan geçip gidecektim. Kimseler bilmeden, duymadan. Sen bile...

Düşüncelerimde derinleştiğim o gün yaban kazları geçti gökyüzünden. Okun ucu gibi gökyüzünde menzillerine doğru kanat çırpan kuşlar gölün kıyısını doldurdular. Sessizce oturup onları izledim. Bizim gerçekmiş gibi algıladığımız dünyanın bir yansımadan ibaret olduğunu bilen bu kuşlar, biz insanların aksine kendinden başkasına ihtiyaç duymaz yaşamak için. Kadere boyun eğmiş, gelen her şeye rıza gösteren ama asla ne yolundan ne de görevlerinden vazgeçmeyen Hamsalar. Çaresizlik mi bu? Ya da hayvan olmanın eksikliği mi? Hiçbiri değil...

Bizim binlerce yıl önce unuttuğumuz bir şeyi hatırlatıyor aslında onlar bize. İnsanın henüz doğadan kopmadığı, henüz doğanın hâkimiyeti altında yaşadığı dönemlerde biz de onlar gibiydik. İçgüdülerimiz çok keskindi. Gündelik hayatımızı sürdürürken ya da herhangi bir seçim yapmak zorunda kaldığımızda içgüdülerimiz de devreye giriyordu. Unuttuk böyle yaşamayı. Görevlerimizi, yolumuzu unuttuk. Ben seni unuttum...

Medeniyetten uzak bu yerde, medeniyetin göbeğinde yaşayan hiçbir insanın düşünemeyeceği kadar derin düşünceler içinde olmak garip geldi bana. Yine de bu düşünce akışına direnmeyeceğim. İnsan öylece gitmeye rıza gösterdiğinde bilinçaltının kapıları açılıyormuş. Ne kadar geriye gittiğimi hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, bir araya gelme ve ayrılma anları. Sanırım bana en çok acı veren buydu. Senden ayrılma anlarım...

Sana kavuştuğum anlarım, nefesim olarak seni içime çektiğim zamanlarım "Ham-" ekiyse senden ayrıldığım anlarım, nefesim olarak içimden çıkıp gittiğin, öldüğüm zamanlarım "-sa" ekidir. Biliyor musun canım sevgilim, "Ham-sa" aynı zamanda "Ben buyum!" demektir. Ben senim...

Ama yaban kazları bana o gün sadece benim sen olduğumu hatırlatmadı bana. "Sa-ham!" dedim bir anda. "Bu benim!". Ben senden ibaretim...

"Ham-" hep aldığım, "-sa" hep verdiğim nefes. Senin beni bulduğun zaman ben son nefesimi vermiştim. Bedenim çırpınmıyordu "Nefes!" diye. Hatırlıyorum o günü. Bir telefon konuşması yapmıştım. Nefesim kesilmişti. Kulaklarımda bir uğultu, baktığım hiçbir şeyi göremez olmuştum. Amaçsızca dolanıp yanımdan geçen insanlara baktım ve "Öl!" dedim kendi kendime. O anda "Hamsa!" geldi aklıma. Tüm nefesimi vermiştim. Ve yeniden nefes alamayacak kadar da canım yanıyordu. Nefessiz kalmama rağmen devam ettim o günü yaşamaya ki senin beni bulduğun an da o an. Seni içime bir nefes gibi çektiğim andı o an.

Ben senim...

Ben senden ibaretim...

Hemen şimdi kaybolalım gözlerimizin içinde...

Birbirimize sarılmışken mümkün mü iç içe geçmek?

Mümkün mü tek bedende iki olmak ya da

Tek bir ruhla iki bedenin beslenmesi mümkün mü?

Tek bir kalp, tek bir nefes ile yaşamak ve ölmek mümkün mü?

Aşk ile bu bedeni yok etmek ve öz olarak ortaya çıkmak mümkün mü?

"Mümkün!" dedin, sonra devam ettin, "İki şartı var ama!"

Hep gül ki damarlarında ben dolaşmaya başlayayım...

Hep gül ki ruhunla dans edebileyim...

Biliyor musun ben bizi sevdim...

Hep gülmek mümkün olmasa da çünkü hayat daima gülebileceğin ya da daima hüzün denizinde boğulacağın bir yer değil. Nasıl ki sonsuz iyilik veya sonsuz kötülük yoktur. Sonsuz sevinç ve sonsuz acı da yoktur. Nasıl ki sonsuz iyilik er ya da geç kötülüğü beraberinde getirir, ben de hep gülemeyeceğim; bunun için baştan affet beni.

Düşünüyorum sevgilim. Hayal bile kurmaya korkarken ben nasıl hep gülebilirim? Nasıl pervasızca mutluluğun keyfini çıkarabilirim geçmişi ya da gelecekte meydana gelmesi mümkün olan acıları, sorunları düşünmeden?

Hayat çok garip, biliyor musun?

Hayatın denge kanunu der ki: İyiyi dengelemek için kötünün de varlığı şarttır. Mutluluğun şartı mutsuzluktur. Bu da diyalektik yasasıdır. Gerçi yıllarca ikisinin birbirinin peşini takip ettiği sayısız günüm oldu ama ilk defa seninle iki duyguyu aynı anda yaşıyorum. Acılarımı, nefretimin sebeplerini sana anlatırken bile çok mutluyum. Mutlu olduğum için artık ağlamıyorum. İçimdeki yaralar kanıyor olsa da suyun içinde kanadını yıkarken tüylerinin üzerinde kalan su damlalarını çırpınarak atan Hamsa gibiyim. Hayatı üzerimden atıyormuş gibiyim. Ağır ağır da olsa başaracak gibiyim.

En kızdığım laftır "Artık üzülmeyi bırak!" denmesi. İnsan, hayatının büyük bir çoğunluğunda üzülmeyi öğrenmiş ya da ona öğretilmişse hemen nasıl başarabilir mutlu olmayı? Hayatının büyük bir çoğunluğunda öyle veya böyle çeşitli nedenlerden dolayı korkmuş bir insan, bir anda insanlara güven duyup huzura ulaşabilir mi? Tabii ki hayır! Akıl, insanı hep çoğunluğun olduğu tarafa doğru sürükler. Ve bunu yaparken iyi veya kötü diye düşünmez.

İbre her zaman ağırdan yanadır.

İbre her zaman çoğunluğun olduğu yerde varlığı yok etmekten yanadır.

Hâlbuki çoğunluğun olduğu tarafı değil de küçücük bir cesaretle tek başına kalacağını bilerek varlığını bileceği tarafı seçse o zaman çoğunluğun içinde kaybolmayacak ama dediğim gibi akıl buna güdülü değil. Tek başına acı çekmektense herkesin sahip olduğu ortak acıları yüklenerek herkes gibi yoluna devam etmek daha cazip gelir bizlere. Varlığını ortaya koymaktansa sıradan olmak ve bu sıradanlığın içinde mutluluğu aramak ne yaman çelişki. Yıllar önce aynı seçenekle ben de karşı karşıya kaldım. "Seç!" dediler.

Ya sesimi çıkarmadan razı olacaktım,

Ya da avazım çıktığı kadar bağırıp kötülüğün gözlerinin içine bakacaktım.

Şimdi böyle yazınca neden ikinci yolu seçtiğimi daha iyi anlıyorum. Birincisi benim asla başaramayacağım bir yoldu. Ne kadar denedilerse içgüdülerimi köreltmeyi başaramadılar ve ben hayatta, ayakta kalmak ve dünyaya geliş amacımı gerçekleştirmek için kötülüğün gözlerinin içine bakarak onunla yüzleştim. Kaçarak, korkuyla, sindirilmiş, bir köşeye sinmiş hâlde hayatı yaşamaktansa kötülüğün içinden savaşarak geçmek ve bu savaşta ne olursa olsun ruhumu kaybetmemek tek amacım hâline gelmişti. Kafkas kanı damarlarımda delice akmaya devam ediyor...

İnsan ya bir ruhunun olduğunu unutur ya da onu tüm savaşların biteceği güne kadar saklar. Ben sakladım. Bedene anlam yüklemeyerek, onun sadece bir araç olduğunu bilerek hareket ettim. Beden yaralanır, kirlenir, yıpranır ki böyle de olması gerekiyor çünkü yaratılış amacı bu. Yara-

tılmış olan her şey yaratılış amacını gerçekleştirmek zorundadır. Bu nedenle izin verdim bedenimin yara almasına. Bedenim her yara aldığında ruhum ve kalbim de kanadı ama hissediyordum aracın amaca hizmet ettiğini.

Bu hayatımda, beni ben yapan bütün özelliklerim, beni senin karşına çıkaracak olan araçlarımdı. Çektiğim acılar da vesilelerdi.

Yine de kolay oldu diyemem. Çok yorgunum. Yılgınım. Araçlar ve amaçlar birbirinin yerine geçmesin diye tuttuğum nöbetler beni tüketti. Şimdi o çok güven duyduğum varlığının yanında korkmadan arkama baktığımda başardığımı görüyorum. Kendimle gurur duyuyorum, biliyor musun?

Ben, varlığıma can katan hiçbir şeyi yitirmeden sana gelmeyi başardım.

Ben, karşıma çıkan tüm güzellikleri kalbime nakşederek sana gelmeyi başardım.

Ben, bende var olan hiçbir güzelliğe insanların dokunmasına izin vermeden sana gelmeyi başardım.

Ben, sen beni bul diye inadına yaşamayı başardım.

Ben, sana gelen bütün yolları aşarak senin beni bulacağın günü sakince beklemeyi başardım.

Ama en önemlisi ne biliyor musun?

Ben sana güvenmeyi başardım...

Senden ibaret bir hayatım olsun istiyorum. Zamanın veya mekânın derdine düşmeden ya da şekillerin, -miş'lerin içinde boğulmadan salt senden ibaret bir hayat. Aklımda yüzün, gözlerin... Yetmiyor ama... Yetmiyor çünkü çok uzun zaman sensiz yaşadım. Doymam lâzım sana. Yüzünü, gözlerini kana kana içmem gerekiyor. Söyle bana canım sev-

gilim, senden ibaret bir hayat verebilir misin bana? Duvarlarını senin fotoğraflarının süslediği bir evim olur mu? Başımı ne yana çevirirsem çevireyim hep senin yüzün, gözlerin olur mu gözlerimde? Kendimize ait olan dünyama adım attığım anda senle birlikte bir de sen karşılar mısın beni?

Seninle öyle doldur ki dünyamı, sensiz kaldığım yıllarda hayatımı işgal eden herkes hayatımın kıyısından derin uçurumların dibine düşerek yok olsunlar.

O evin içinde aşkla demlenelim.

Nefesinin değdiği duvarlarım olsun.

Ellerinin dokunduğu yerlere dokunarak,

Hayatın geriye kaç dönemeci kaldıysa hepsini birlikte dönelim...

"Sen benim mabedimsin!" demiştin gözlerimin içine bakıp...

Bu mabedin yaratılış amacı da sensin...

Sen bu mabedin içindeki mabetsin...

Sadece sen ve ben...

Ve içinde zamanın durduğu mabedimiz...

Hayal mı kuruyorum? Asla! Ben hiçbir zaman hayal kurmadım. Bırak günleri, haftaları, ayları, yılları, birkaç saat sonra yıkılacağını biliyordum. Benim hayal avcısı insanlarım vardı. Ne zaman hayal kursam bir yerlerde bir zil çalıyordu ve zebanilerim karşımda bitiyordu. Acı çekmenin en çekilmez hâli bu. Senin gücünle, hayallerinle, umutlarınla beslenen vampirlerle birlikte yaşamak... İçine çekilip boğulmak istediğim karanlığa inat güneşime tutundum ben.

Güneşin içinde oturan Puruşa sensin.

Sen benim sebebim,

Sen benim ilkimsin.

Kendisinden yaratıldığım canım sevgilim,

Sen benim sonsuzluğumsun.

Bendeki aşkın kökeni olmak, söyle sana ağır geldi mi? Kaç parçaya bölündün bu aşk yaşamaya devam etsin diye geçen onca bin yılda? Kaç defa kendinden beni kopardın? Kaç defa gitmeme izin verdin kavuşmalar olsun diye? Kaç defa kaybettiğini anlayarak ağladın? Korktun mu benim gibi gecenin koyu karanlığından beter çağlardan geçerken? "Aradığım da beni arıyormuş." dedin mi? Bir umut, sana dokunur diye karanlığın içine elimin uzandığı zamanlarda sen de uzattın mı elini ruhuna dokunmak için?

Sen benim benliğimsin...

Ben, kendisinden yaratıldığı özünü onunla bir olmak için arayan Prakritiyim...

Onu yakıp küle döndürecek, varlığını kendine katacak olan ateşe âşık bir pervane gibi sana doğru uçuyorum gözlerim ışıltından kör olmuş hâlde. Tüm varlığım varlığının içinde yanarak yok olsun. Razıyım senden bilinmeye.

Eline dokunduğum gece uyandım. Gözün değince gözüme bilincim uyandı.

Bildim kim olduğumu.

Bildim evrenin içimde olduğunu.

Bildim içimdeki evreni kapsayan koca âlemin senin kalbinin içi olduğunu.

Bildim özümü.

Özün hak olduğunu bildim...

Sen insan-ı kâmil makamına erdiğin için Taha'sın...

Sen insan-ı kâmil makamına erdiğin için Taha ismiyle anılansın...

Sen bilinç, ben zamanı geldiğinde yok olup gidecek olan beden...

Sen akıl, ben her şeyi içinde var eden, besleyen ve koruyan doğayım...

Ben, bu dünyayı kendine göre şekillendiren kişilik olarak bana verilen yetilerle bu dünyaya anlam yüklerken sen, mânânın özü olarak tüm anlamların, sıfatların ardındaki mutlak gerçeksin.

Ulaştır beni sana...

Ezelde ayrılmıştı Âdem ile Havva. İşleyince günahı cennette, yeryüzüne hiç bitmeyecek bir sürgüne gönderilmişlerdi. Özlemek ve hasret çekmek ne demek, insan soyu işte o zaman öğrendi. Cennette birbirlerinin gözleri içine bakıp da içinde ateşler yanan, adına dünya denilen çukurun içine atıldıklarında kortular mı "Ya birbirimizi bulamazsak ne olur?" diye? O ilk ayrılıkta şanslıydık canım sevgilim çünkü birbirimizi biliyorduk. Yüzün, gözün, sesin, kokun bana aşinaydı. Tanıyordum seni ve yeryüzünde henüz bu kadar insan yoktu.

Kıyamete az bir zaman kala seni bulmuş olmak ne kadar garip. Her şeyin hunharca tüketildiği, alınıp satıldığı, aşkın, sevginin yerini paranın aldığı, milyarlarca insanın birbirini ezercesine yaşadığı bu son dönemeçte nihayet birbirimizi yeniden bulduk. Onca seçimden sonra, onca alınmış yanlış karardan, gidilen yanlış yollardan dönerek nihayet birbirimizin yörüngesine girdik. Biz tek bir ruhuz...

Hacettepe Üniversitesinde henüz öğrenciyken bir yaz akşamında göktaşı yağmuru olacağını duymuştum. Uzak

diyarlar ve evren en sevdiğim iki konuydu. Hep ne kadar uzağa gidebileceğimi düşünürken aynı zamanda uzaklığın, evrende de dünyada algıladığımız gibi mi algılandığını merak ederdim. Göktaşı yağmurunun olduğu gece, Beytepe Kampüsü'nde ışığın çok az olduğu bir yerde oturup saatlerce gökyüzünü izlemiştim. Birbiri ardınca gökyüzünün içine girince alev alan taşlar, yeryüzüne doğru düşmeye başladı. O anda evren ve dünya gözüme bir gözüktü. Sanki elimi uzatsam taşlara dokunabilecektim. Hâlbuki görünen ile gerçekte olan arasında kilometrelerce mesafe vardı. Gerçeğin yalanla yer değiştirmesi, yalanın gerçekmiş gibi insana kendini tezahür ettirmesi demek ki böyle bir şeymiş. Ya yalan diye bildiklerimiz de gerçekse? Ya sadece bizler belirli açılardan bakmaya alıştığımız için, ezberletilmiş olanın dışına çıkamadığımız, beynimizi tek boyutlu bir düşünce sistemine alıştırdığımız için biz çoklu gerçekleri göremiyorsak ne olacak?

Platon'un mağara teoreminde iddia ettiği gibi ya biz yansımalarsan ibaret bir dünyada değil de birbirine paralel ve iç içe geçmiş bir evrenin içinde yaşıyorsak ne olacak? Kaç sen, kaç ben var? Hangi sen ve ben gerçeğiz? Hangi sen ve ben kavuştuk?

Şu anda içinde yaşadığım zamana ait olan biz ikimiz kaldık geriye. Sonra? Sonra tüm ellerimiz birleşmiş olacak. Gözlerimiz kavuşmuş olacak. İçinde bizim olduğumuz tüm âlemler birleşecek. İşte o zaman bütün olacağız. Tek ruhun içinde her bir parçamız kendine ait olan yerini bulacak. Göktaşları düşerken bir türlü olgunlaştıramadığım fikir buydu. Görüyor musun, bunun için bile sana ihtiyacım varmış. Seninle bu hayatı, hayatlarımızı anlamlandırıyorum. Seninle tüm benlerimle buluşuyorum. Seninle biz olan hâl-

lerimizle buluşuyorum. Paralel zamanlarda düşerken bize eş zamanlıymışçasına gözüken göktaşları gibi biz de düşeceğiz kendi paralel zamanlarımızdan yanıp küle dönerken. Varlığımız çözülürken bir ışık huzmesi gibi son bir kez parlayıp gözlerindeki evrenin içine çekileceğiz. Bu olurken hepiniz göreceksiniz bizi. Biz senin sonsuzluğunda, canım sevgilim, yok olurken huzurla tüm zamanlardan, tüm âlemlerden silinip gideceğiz.

Haydi, tut elimden...

Bak gözlerime...

Kaçıncı yeminimiz bu?

Tüm evreni doldurduk mu "Son nefesimizi birlikte vereceğiz!" diye ettiğimiz yeminle? Gökyüzünde özgürce uçan kuşların kanatlarında asılı kaldı mı yeminimiz? Taşınıyor mu ülkeden ülkeye? Kulaktan kulağa fısıldıyorlar mı bizi?

Bu kelimelerimi okuyanlar biliyorum ki merak edecekler senin kim olduğunu? Gözlerime bakmayı bilenler görecek sendeki beni. Tıpkı artık senin bende kendini göreceğin gibi. Duvarlarım yıkıldı yıldızlarla bezeli bir akşamda. Küçücük bir andı gördüm sende kendimi. O "ben" bile sensiz değildi. Nasıl olabilir ki? Sen beni kendinden hiç ayrı düşünmedin... Sen biliyordun bizi. O gece seni kalbimin içine aldım. Ve sen bana, "Hoş geldin hayatıma." dedin. Sen bana, "Nihayet!" dedin. "Nihayet ruhumu buldum!" dedin. Ben sana ait olanla oradan oraya savrulurken, ararken seni, hep içimdeymişsin.

Bizi görenler, "Birbirinizin gölgesi gibisiniz." diye yorum yapıyor. Evet, biz güneşin farklı açılardan vurduğu için çokmuş gibi gözüken ama tek olanı yansıtan gölgeleriz. Sende onunla birleşmeye geliyorum.

Bizi yazarken yoruldum canım sevgilim.

Affet beni, yılların acıları kalbime yük yapan.

Olaylar değil beni bu kadar yoran, insanlar.

İnsanlar beni bezdirdi.

Bezerken, bıkarken sana ait olanı da tükettim.

Tükenirken fark etmedim bittiğimizi.

Kelimeler gözlerimin önünde uçuşuyor. Yakalamak istiyorum onları senin için. Bendeki seni, sana olan aşkımı anlatmak için. O kelimelere tutunmuş olan tüm acılarım, gözyaşlarım için affet beni. Aslında ikimize de ait olmayan hayatımdaki kalabalıklar için affet beni. Yine de içim rahat çünkü ne kadar kalabalık olsam da sana çırılçıplak gelmeyi başardım. Ayaklarım yalınayaktı, saçlarım rüzgârdan dağılmış, yüzümün tek süsü gözlerimle. Ellerimden önce ilk gözlerime dokunman bundandı. Ama hepsinden önce kelimelerime tutundun. Sesim miydi beni sana bulduran?

Bu gerçeği bir tek ben biliyorum!

Hâlen sana söylemediğim sırlarım var!

Sadece üç kişinin bildiği, üç kişinin gerçekleştirdiğimi gördüğü bir yetenek! Senin bana geldiğin gün çok inanmıştım bitenin ardından başlayacak olanın ömürlerim boyunca beklediğim olduğunu. Seni gören gözlerde rastlayınca sana, bilmiştim vaktin geldiğini. Sadece ben değildim bunu bilen. Sır nedir biliyor musun? Sır, bu dünyada gönül gözü açık olan insanların olduğu. Ve o insanlar bir araya geldiğinde konuşmadan anlarlar olması gerekeni ve beklenen olsun diye zamanın bütün çarklarını doğru bir şekilde harekete geçirirler. Sonrası bana ait olan sır. Belki bir gün anlatırım sana...

Kalabalığın içinde bana gülümseyerek yaklaştığında kalbim kalbini selâmlamıştı çoktan. Kelimelere ihtiyaç var mıydı?

Bu kitabı yazacağımı ve isminin "Serendip" olacağını bir sene öncesinden biliyordum.

Senden esirgediğim kelimelerimi bu kitapta dile getireceğimi biliyordum. Kelimelerim konuşsun ben susarken.

Kalbin kalbimle iç içe geçmiş ruhum.

Damarlarımın içinde akan kanın, her nabız atışında seni biraz daha özümüze nasıl zerk ettiğini gör sevgilim.

Ben susayım, sen birbirinden kopuk gibi gözüken kelimeler söyle.

Ben susarken konuşayım, sen gözlerinle dillendir beni.

Hisset benimle çoktan buluşmuş, dans eden ruhunu. İçimizdeki ritim hiç bitmesin canım sevgilim.

Her zaman inanmışımdır dünyaya soluk aldıran rüzgârın Yaratıcı'nın nefesi olduğuna. Soluğumu kesme canım sevgilim...

İzin ver birbirimize benzeyelim.

İzin ver aklımın ve kalbimin içinden geçenleri sana gösterebileyim.

Biliyorum beni hissettiğini. Biliyorum aklımdan geçenleri bildiğini ama hepsinden daha kötüsü, onca yaşadıklarımı ben sana anlatmasam bile bilmen. Sorar gibi baktığın zaman gözlerime, içimde bir yerlerde biriktirdiğim onca acıyı kilitli tuttuğum bütün kapılarım açılıyor kendiliğinden. Korkuyorum hepsini göreceksin diye. Benim bile varlıklarına zar zor tahammül ettiğim acılarımın altında kalırsın, kaldıramazsın diye çok korkuyorum. Bu nedenle anlatıyo-

rum sana. Derin bir nefes alıp her defasında sakin sakin anlatıyorum sana tüm olan biteni ve gösteriyorum insanların beni ne kadar çok kırdığını. Kırgınlıklarımın yaraları hiç iyileşmedi, biliyor musun? Asla kanayan yaralarıma dokunmadım. Asla onları iyileştirmeye çalışmadım hatta tam tersine nasır tutmasınlar diye elimden geleni de yaptım. Nasır tutarsa bu hayata umursamaz gözlerle bakacaktım. Beni sana ve bu hayata bağlayan tüm duyularım körelecekti. Belki şimdi seninle birlikte sararız yaralarımı ve benimle birlikte senin de yaralarını iyileştiririz. "Biz" olduğumuz gün, bu gücümüz de bize geri geldi.

Yaralı vahşi hayvanların kendi inlerine çekilerek iyileştirmek için yaralarını yaladıkları gibi biz de kendi köşemize çekilip birbirimizin yaralarını iyileştirelim. İzin verelim son bir kez daha gözyaşlarımızın akmasına. İlk görüşte kenetlenerek, mesafeleri bir çırpıda aşıp tek bir adımda, tek bir nefeste, tek bir kalp atışında, tek bir bakışta birbirimize ait olduğumuzu bilerek hareket etmeye başladık. Ve bunu yaparken tek bir amacımız vardı, o da birbirimize daha fazla nasıl zuhur edebileceğimizin yolunu bulmak. Bu, gerçekleştiği zaman ki gerçekleşmek üzere olduğunu biliyorum, yaratılışın o mükemmel tecellisini insanlar bizde görebilecek.

Sen ve ben dünya ve ay gibi o en mükemmel olanın etrafında, ona ulaşmak için semah ediyoruz. Sen ve ben, canım sevgilim, birbirimizin etrafında dönerek birleştiğimizde rıza kapısı geçmemiz için sonuna kadar açılacak. İkinin birde kendini üçe tamamladığı an, o an olacak.

Bu, Ene'l-Haktır...

Bu, Hulul hâlidir...

Bu, Aynel Haktır...

Bu, ilmel yakin, aynel yakin, hakkel yakin kapısıdır...

Ben senin mabedin, sen de o mabedin ruhusun...

Ve dünya denilen zül makamının zebanileri, bizi engellemek için gönül aynamızı kararttılar. Ateşler içinde yanmak değil mi bu zaten? Beş duyunla birlikte aklî tüm melikelerini yitirerek bu dünyada yarım yamalak yaşadığının, ölüden farksız olduğunun farkına varmadan yaşamak, acıların en büyüğü değil mi? Yüzünde, kendi ellerinle taktığın maskeler yığınıyla insan denilen aynaya bakıp kendini beğenmek, en büyük aldanış değil mi zaten?

İnsan aynı anda kaç rüya görebilir?

Aynı anda kaç uykuya dalar?

Aynı anda kaç uykudan uyanabilir?

Bu çukurun derinlerinde gördükleriyle aklı her karıştığında, karşısına çıkan zehirden başka bir şey olmayan her unsura aklını, gözünü ve elini kaydırdığında yeni bir uykunun içine dalarak rüya görür. Rüya içinde rüyalar labirentinde nafile çabalar kurtulmak için. Kurtuluşun adıdır uyanmak.

Ve benim bildiğim iki kurtuluşu vardır tüm uykulardan uyanmanın: Birincisi ölüm ki ölüm ânına kadar uyanmamışsan zaten bu dünyanın prangaları ayağında tekrar gelirsin dünyaya. Diğeri de aşktır sevgilim.

Âşık olan döner dünyaya sırtını...

Tüm seslere kulağını, tüm şekillere ve renklere gözünü kapatır. Göz kapanınca bilir ki akıl susar, kalp gözü açılır. Bilir ki kulak kapanınca göz hep kapalı kalır. O anda sol yanın ateşler içinde yanmaya başlar. O ateşle havalanan gönül, Hüma kuşu gibi yedi katı aşarak ulaşır Gayb Âlemi'ne. Önce Samanya yani Hads, Şravana yani Duyu, Ma-

nana yani Mânâ ve nihayet Nididhyasana yani Ubûdiyyet kapılarından geçer.

Sıdk ile yaşayalım bu hayatı...

Kalplerimiz birbirine kenetlenmiş hâlde, zahit olarak göç edelim bu hayattan.

İzimiz bile kalmasın bu kitaptan başka. Bu kitaptır benim sana ve sen üzerinden özümün sahibi olana yeminim. Bizi gören görmeyen, bizi duyan duymayan insanlar değil, bu kitaptır benim arş-ı âlemde şahidim. Aşk ile yanmaya ettiğim yeminimdir.

Adını bilmediğim bir kadındı benim bu yemini yıllar önce etmeme vesile olan. Sati geleneğine göre kocasını yutan alevlerin içine girmeden hemen önce, gözlerimin içine bakarak: "Çok sevdim, sakın beni durdurma!" demişti gözlerinden yaş akarken. Durdurmamam için bana yalvarırcasına baktığında elim kolum bağlanmıştı. Kalbim deli gibi çarparken onun ateşe doğru saygıyla ve ağır adımlarla yürümesini izledim. Ateşe adımını attığı anda nefesimi tuttum ve bekledim. Bir ses, bir çığlık, bedenin çektiği acıya ait bir işaret bekledim. Ateşin alevleri içinde kollarını iki yana açmış olan bedenin, canını ölü olan için verişini izledim. Kocasının üzerine yığıldığını gördüm...

Tıpkı ben gibi onu durdurmak için peşinden gelen fakat kalbinden dökülen kelimelerle ikna ettiği kalabalık ile göz göze geldik. Ve ağladım... Yaşamı ve ölümü sorguladım. Bu, bir intihar değildi. Bu, tıpkı Samadhi gibi gönüllü bir vazgeçişti. O son bakıştı bana tüm saklı kelimeleri fısıldayan. O son bakıştı, seninle ilk defa göz göze geldiğimiz an. O son beni kendime getirdi. Arayıp bulmak için ruhumu saklanmaktan vazgeçtim.

"Biz birbirimiz olmadan bu dünyada yaşamayalım. Ne sen beni özleyerek günlerini say ne de ben seni özleyerek günlerimi sayayım. Biz aynı anda son nefeslerimizi verelim. Bu dünyada birlikteydik, ölümden sonra da ruhlarımız birlikte, birbirinin içinde kalarak yaşamaya devam etsin. Bir daha gelmeyelim bu dünyaya!"

Benim gözlerimdi bu kelimeleri şekle büründüren senden yıllar önce. Ve senin dilin konuştu yıllar sonra kalbimde saklı kalan kelimeleri. İşte sadece senle benim bildiğim sır bu canım sevgilim...

İnsanların bize bakarken gördüğü, hissettiği ama tanımlayamadığı gerçeğimiz, kalplerimizde binlerce yıl önce vardığımız anlaşmadır. Ezelde kavilleşip bugün buluştuk.

Affet beni sana ait olanı kanattığım için.

Affet beni kendimi kötülüklerden, insan denilen şerden koruyamadığım için.

Affet beni aklımın karışmasına, duyularımın beni yanıltmasına izin verdiğim için.

Affet beni sana gelmeye geciktiğim için.

Ama her şeye rağmen birbirimizin kalbine cemre gibi düşmeyi başardık. Ölümün bizi birleştirdiği sonsuzluk mevsiminde çiçeğe duracağız. Belki de o çiçeklerin arasına yuvasını yapacak Hüma kuşu. Şimdi böyle yazınca hayal kurmuş oluyorum, değil mi? Hâlbuki sen de çok iyi biliyorsun ki ben hayal kurmaktan çok korkuyorum. Yine de elimde değil.

Affetsin beni zaman, bana yaşattığı onca hezimete rağmen kalbim umutla dolduğu için. Kanatlarımı yeniden açmaya cesaret bulduğum, göçmen kuşlar gibi dünyayı dolaşıp yorulduğumda kendisi yerine sevgilimin avuçlarına

sığınacağım için affetsin beni zaman. Tüm acılarımın üstünden geçip beni bekleyene olan vuslatım nihayet gerçekleşeceği için kimse beklemesin beni artık.

Bu dünyadan alacağım tek bir kişi var, o da sensin. Seni aldığım gün bitecek mi sanıyorlar beni yıkıp un ufak edenler? Hayır... Sonra bana söz verdiğin gibi el ele tutuşup ruhunu kanatanlarla yüzleşeceğiz. Sırayla herkesin gözünün içine bakarak kötülüklerini yüzlerine vurmak istiyorum. Hep yarım yamalak karşılarında duran çocuğun, kadının tamamlanmış hâlini gördüklerinde gözlerindeki, yüzlerindeki ifadeyi merak ediyorum. Bunu görmeden bu dünyadan geçip gitmem. Seninle el ele geçeceğiz ardımızda kalan her şeyi ateşe vererek. Benim ruhum iyileşirken bana gözyaşı döktüren herkesin ruhu ölsün!

Ruhsuz bedenler dünyasında kayıp ruhumuzun peşindeydim canım sevgilim. Kelimelerden bir köprü kurmaya başlamıştım beni sana getiren. Şimdi o köprüyü ikimiz kurmaya devam edeceğiz. Şimdi aynı gökyüzünün altında birbirimizden haberdarız. Zaman ikimiz için hep şimdiki zaman olarak akıp gidecek.

Bizi görenler bilecekler bendeki seni, görmeyenler içinse sen hep sır olarak kalacaksın.

Biz Gayb Âlemi'nde tecelli eden sırrın varlık hâliyiz.

Hoş geldin dünyama...

Biliyorum şimdi bana daha dikkatle bakacak insanlar senin izine rastlamak için. Bende seni arayacaklar ama ben çoktan benden geçtim, artık sendeyim. Sen ve ben çoktan çıktık yola. Görünür olan sadece suretlerimiz.

Biz uyanmak için geçerken ölüm kapısından

Birbirimizde ölüme yatıp uyanacağız

Birbirimizde var olmak için.

Bende beni yaşamak için gelen sen, gelişine rıza gösteren benim. Bu nedenle rıza gösterdim dudaklarının dudaklarıma bu sonsuz aşka ait kelimeleri fısıldamasına. Sana ait kelimelerle yazdım bu satırları ve daha bitmedi...

Bu, biziz...

Benim için gölgesinde kocaman bir dünya yaratan ve içine beni koyan canım sevgilim!

Gölgen üstümden hiç eksilmesin...

Yürüyeceğim yolu gösteren ayak izin hiç silinmesin...

MAHABHARATA
DESTANI

Çeviren: Ayâsya

Anonim olduğu konusunda bazı söylemler olsa da tüm dünya Bharata soyunun destansı hikâyesini, kendinden önceki ve sonraki zamanları bilme gücü kendisine verilmiş olan Krişna Vyasa Dvaipayana`nin yazdığı yüz bin beyitten oluşan Mahabharata anlatısıyla öğrendi.

Dünyada, kitap haline getirilmiş ilk destanı Mahabharata, Sanskrit dilinde (Sanskritçe) yazılmış olup on sekiz kitaplık bir dizidir. Ana kaynağından şiirsel anlatımına sadık kalarak Ayâsya tarafından yorumsuz çevrilmiştir.

Bu destan kendi içinde kendini oluşturan hikâyeleri ve bölümleriyle insanlığın döngüsünü anlatmaktadır.

***

"Maya, Krişna'nın bu isteğini duyunca kalbi heyecanla çarptı. Tanrıların göksel saraylarına denk bir sarayı yeryüzünde inşa edecek olmanın mutluluğu bir kenara, Kralların Kralı Yudhişthira'yı mutlu edecek bir hizmette bulunmak, zaten çok yüce bir görevdi."

***

"Böylece onun benden istediği her şeyi yerine getirdim. Ancak Vidura, Draupadi'ye yapılanların Bharata soyunun yok edilmesi hükmünün verilmesine neden olduğunu söyledi."

Türü: Hint Destanı

ŞAMANIN RUHU

Yazan: Ayâsya

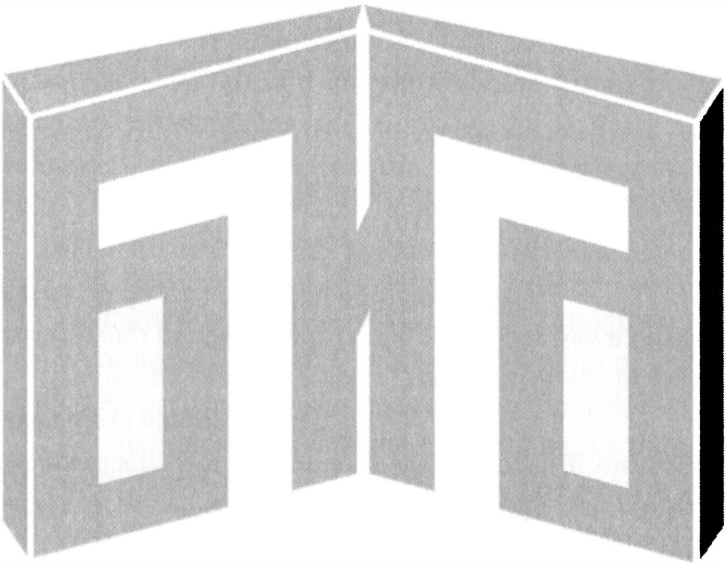
İnsanın, Homo Sapiens (M.Ö. 400.000) olarak ortaya çıktığı dönemden itibaren deneyimlediği, gözlemlediği tüm tecrübelerinin akıl ve kalp süzgecinden geçirerek yarattığı dinin adıdır Şaman!

İnsanın gelecek nesillere, kendi varlığını bildirmek üzere çizdiği petrogliflerde (kaya resimleri) Şaman dininin izlerine ilk kez M.Ö. 8.000 yılında rastlarız.

Bu kitap, akıl ve kalp süzgecinden geçerek var olan, bütün engellemelere rağmen hâlâ ayakta kalan "Neo-Şamanizm" inancının kökenlerine ve bu dine ait felsefe terimlerine ulaşacaksınız. Bu inancın kökeni ise gerek alkışlar gerekse Asya kökenli destanlarla -ama özellikle Kök-Türk destanlarıyla- olan bağlantıları açıklanarak yazıldı.

Destanlar her ne kadar M.Ö. 4 ve 5. yüzyıllara ait olsa da unutulmaması gereken bir olgu var: Yazılı her destan binlerce yıllık sözlü gelenek sayesinde günümüze kadar aktarılarak geldi.

Türü: Din Felsefesi

#Serendip

Yaralı vahşi hayvanların kendi inlerine çekilerek iyileştirmek için yaralarını yaladıkları gibi biz de kendi köşemize çekilip birbirimizin yaralarını iyileştirelim. İzin verelim son bir kez daha gözyaşlarımızın akmasına. İlk görüşte kenetlenerek, mesafeleri bir çırpıda aşıp tek bir adımda, tek bir nefeste, tek bir kalp atışında, tek bir bakışta birbirimize ait olduğumuzu bilerek hareket etmeye başladık. Ve bunu yaparken tek bir amacımız vardı, o da birbirimize daha fazla nasıl zuhur edebileceğimizin yolunu bulmak. Bu, gerçekleştiği zaman ki gerçekleşmek üzere olduğunu biliyorum, yaratılışın o mükemmel tecellisini insanlar bizde görebilecek.

Sen ve ben, dünya ve ay gibi o en mükemmel olanın etrafında, ona ulaşmak için semah ediyoruz. Sen ve ben, canım sevgilim, birbirimizin etrafında dönerek birleştiğimizde rıza kapısı geçmemiz için sonuna kadar açılacak. İkinin birde kendini üçe tamamladığı an, o an olacak.

Bu, Ene'l-Haktır...
Bu, Hulul hâlidir...
Bu, Aynel Haktır...
Bu, ilmel yakin, aynel yakin, hakkel yakin kapısıdır...
Ben senin mabedin, sen de o mabedin ruhusun...

#Ayâsya

ayasyaresmi

ISBN 978-625-7946-56-8

9 786257 946568

www.vaveylayayincilik.com.tr
@vaveylayayincilik
@vaveylayayincilik
@vaveylayayinevi

₺37

vaveyla